

KEVSER SURESİ

Rahman Rahim Allah'ın Adıyla

Şüphesiz biz, sana Kevser'i verdik.

Şu hâlde Rabbin için namaz kıl ve tekbir

alırken, namazda ellerini boğazına kadar kaldır.

Doğrusu asıl soyu kesik olan, sana kin duyandır.

Kerbela'da
Peygamber'in Atı

H. Aliekber'in Öyküsü

(ROMAN)

Seyyid Mehdi Şucaî

İsmail Bendiderya

KEV SER

Kevser Yayınları: 36

Kitabın Orijinal Adı: Esb-i Peyamber

Yazar: S. Mehdi Şucaî - İsmail Bendiderya

Dizgi ve Mizanpaj: Kevser

Kapak: Hasan Başbuğ

Baskı: Ada Ofset (Sertifika No: 14460)

Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi E Blok

No: ZE 2 / 1. Kat Topkapı İSTANBUL

Tel: 0212 567 12 42 - 567 87 77

Basım Tarihi: 1. Baskı: Şubat 2001

2. Baskı: Kasım 2012

ISBN: 978-975-6640-00-5

Kevser Yayınları

Sofular Mah. Simitçi Şakir Sok. No: 14 / 1

Fatih – İSTANBUL

Tel: 0212 – 534 35 28 / 0212 555 16 66

Faks: 0212 – 631 36 01 / 0212 555 22 12

www.kevseryayincilik.com

Ön Söz

Allah'ın selâm ve salatı Resulü'ne (s.a.a) ve onun ter-temiz ve pâk Ehlibeyti'ne olsun.

İnsanoğlunun yaşam tarihinde birçok önemli dönüm noktaları olmuştur. Bunlardan bazıları insanlığın geleceğine ışık tutacak ve insanı tekâmüle erdirecek olaylardır, bazıları ise insanlığın yüz karası ve utanç tablolarıdır.

İnsan kendi geçmişine baktığında, önemli olan bu olayları analiz edip boyutlarını tanımaya çalışıyor.

İnsanoğlunun, özellikle Müslümanların tarihinde, önemli bir yeri vardır kuşkusuz Kerbelâ olayının...

Kerbelâ olayı tahlil edildiğinde, görülecek ki bu olay, ne sırf tarihî bir vakia, ne salt bir kahramanlık destanıdır; ne sırf siyasî ve ideolojik, ne de salt kavmî ve sosyal bir hadisedir.

Bütün bunlar vardır Kerbelâ'da; ama Kerbelâ bunların hiçbirini değildir.

Kerbelâ olayı insanlık tarihinin süflî ve ulvî boyutlarının en uç noktalarından başlayıp yine en uç noktalarına kadar hülâsa edildiği başlı başına ve derli toplu bir "insanoğlunun şaşırtıcı tarihi"dir.

Kerbelâ, Resulullah'ın (s.a.a) irtihâlinden hemen sonra başlayan ve Hz. Ali'nin (a.s) şahadetiyle doruğuna tırmanan sapma ve "ok yaydan çıkarcasına Allah'ın dininden çıkma"ların kaçınılmaz bir neticesidir.

Ahdini çiğneyen ve Peygamberinin her iki emanetine de ihanet eden bir ümmetin, kavmî ve cehlî sapıklıklarının nerelere varabileceğini gösteren bir "ibre" ve o hak Resul'ün (s.a.a) ümmetinden olduğunu iddia eden herkes için dehşet verici bir "ibret"tir.

Allah Resulü'nün (s.a.a) hicretinden henüz 60 yıl gibi kısa bir zaman geçmişken, ümmetin, onun dinine, Allah'ın kitabına ve Resulü'nün soyuna kustduğu kin ve düşmanlığın inanılmaz tablosudur.

Putları Hz. Resulullah (s.a.a) tarafından zevale uğratılan kâfir ve müşrik yakınları, Emirü'l-Müminin Hz. Aliyyü'l-Murtaza'nın (a.s) kılıcıyla cehennemi boylayan bir kavmin münafıklarının; Allah'ın dinini kendileri için eğip bükmeleri sonucu hortlattıkları cahiliyetin neye mal olabileceğini bütün çıplaklığıyla gözler önüne seren inanılmaz bir "bilanço"dur.

Dini politize edip gerçek hayattan soyutlayanlar, gerçekte Allah'ın dinine ve Resulü'nün pâk Ehlibeyti'ne (a.s) geçit vermemeye kalkışan aşağılık yaratıkların, "Peygamberin Halifesi" unvanıyla Peygamber'in evlâdını ve ümmetin imamını nasıl katlettiklerini gösteren canlı bir şahit ve tüyler ürpertici bir senettir.

Kerbela, İslâm'ın toplumun hayatından soyutlanması hâlinde yönetenlerin ve yönetilenlerin ne hâle geleceğinin bir göstergesidir.

Yezidî zulme karşı Hüseyinî adalet kıyamının; zalimin alçaklık ve namertliği karşısında Ehlibeyt mazlumunun gösterdiği insânî yiğitlik, kahramanlık ve mertliğin tüyler ürpertici destanıdır.

Her çağa hayat mesajı veren, insanlara insan olma ve insanca yaşamanın bedelini öğreten muazzam bir okul;

Süfyanîlerle Muhammedîler arasında öğretici bir "kıyam ve mücadele" sembolüdür Kerbelâ...

Allah'ın dininin değiştirildiğini, İslâm'ın tersine bir gömlek gibi ümmete giydirildiğini, ahlâk ve dinî vecibelere boyun eğmeyen bir eğlence düşkününün ümmete musallat olduğunu gören İmam Hüseyin'in (a.s); dedesi Hz. Resulullah'a (s.a.a) babası Aliyyü'l-Murtaza'ya ve şanlı annesi Hz. Fatıma-ı Zehra'ya (s.a) yaraşır bir "cesaret" ve "yiğitlik" örneği sergileyerek, Allah'ın dinini kurtarma ve uçuruma yuvarlanmak üzere olan ümmete bir kurtuluş meşalesi olma gayreti ve hamasetinin toprak tenler için inanılmaz bir tecellisidir Kerbelâ...

Ve nihayet kıyamına; en azizlerini en tehlikeli meydanlara sürerek ve en azizlerinin şahadet ve esaretlerini bilip yakîn ederek başlayan ve ilâhî aşk meydanında bütün pervaneleri kıskandıran bir parlaklıkla yanıp tutuşarak, "Hüseyinî"liğe susamış sevdalı gönüllerin hiç sönmeyen meşalesi kesilen Ehlibeyt-i Resulullah'ın (s.a.a) Hüseyin'inin (a.s) şanlı destanıdır Kerbelâ...

Elinizdeki eserde, Kerbelâ'nın İmam Hüseyin'inin (a.s) Aliekber'inden (a.s) bir kesit aktarmaya çalıştık sizlere.

Bununla, müminlerin Hz. Resulullah'ın (s.a.a) mutahhar Ehlibeyti'ne (a.s) reva görülen zulme ağlayıp gözyaşı dökmesini istedik öncelikle...

İnsanoğlunun en samimi ifadesi olan gözyaşlarını, en değerli şeyler için akıtmasına vesile olabilirsek ve bu gözyaşlarıyla Kerbelâ ve Aşura'nın bilincine varılmasında bir köprü kesilebilirsek, çabamız boşa gitmemiş demektir.

Tevfik Allah'tandır.

Kevser

<https://t.me/caferilikcom>

www.caferilik.com

1.
BÖLÜM

Hayvanların da Dili Vardır...

Kim demiş hayvanların dili yok diye? Kalbi olan canlının dili olmaz mı hiç? Yüreğe sığmayan nice dertlerini nasıl dile getirir o zaman? Rabbine nasıl raz-u niyazda bulunur O'nu tesbihte? Kalbinden taşan acıları dilinin küheylanına bindiremezse, çatlamaz mı yüreğin sabır taşı?

Hele benim acım!... Hele benim derdim!...

Bak, anlatması bile zor işte. Hatırlaması bile pek zor, inan...

Nice bir zaman güneşi omuzlarımda taşıdım ben. Yıldızlar gözümün önünde birer birer yere düşerken, güneşle birlikte kan ağladım sessizce.

Ama güneş de vurulunca...

Vurulup da yere düşünce...

O acı olayı her gün hatırlamak, sana anlatırken o büyük hadiseyi her gün yeniden yaşamak ve her gün bir kez daha ölmek benim kara yazım olsa gerek. Baştan beri benim alınyazım da buydu zaten. Ama yüceler yücesi Yaradan'ın takdiri böyle olmasaydı, bu olayın vukuu kesinlikle imkânsızdı elbette.

Tepeden tırnağa bütün vücudum yaralar içindeydi; kan teknesine düşmüş gibiydim. Her yanımdan kan sü-

zülüyordu. Ölümüm muhakkaktı. Nasıl sağ kalabildiğime ben de şaşıyorum doğrusu. Allah-u Tealâ'nın takdiri işte... Yoksa, kesinlikle gidiciydim ben.

O biricik insanla hâl diliyle gönül sohbetine koyduğum o uzun yolculuk boyunca kendi kendime hep konuşup durdum. "Ölümden, hem de mutlak bir ölümden kurtulmamın nedeni, herkese seni anlatmakla görevli olmamdı galiba" diyordum kendisine.

Şimdi de öyle düşünüyorum aslında; evet, o belâ gölünde kopan o fitne fırtınasından sağ kurtulabilmemin tek sebebi, o olayın canlı şahitliğini yapabilmem ve o dehşetli vakianın görgü tanığı olabilmemdi kesinlikle.

Otur Leyla! Asırlarca dert çekmiş, nice Eyyupların acısını bir günde ve bizzat yaşamış olan garip Leyla... Tarifi imkânsız kederlerle dolu o yaşlı gözlerini, böylesine hüznle dikme bana, n'olur! O yanıp kavrulan yüreciğinin, şu gam dolu bakışlarının yükünü çekemem ben Leyla!

Taşıyamam vallahi ben bunca ağırlığı. Fil olsa yere kapaklanır bunca acının ağırlığı altında.

Her gün yaralarım merhem sürdün özenle, her gün yaralarımı tımar edip okşadın şefkatle...

Ve buna karşılık ben...

Beni her görüşünde yaralarının tazelenmesine sebep oldum senin...

Beni her görüşünde bir yarayla daha vurulmuş oldu ciğerin...

Öyle bakma, n'olur... Kolu kanadı kırılmış bir kadının böylesi kederli bakışlarına kim tahammül edebilir ki?! Senin gibi büyük bir kadını şu zincirlere vurulmuş hâliyle görüp de yere yığılmamak, şu gözyaşlarına şahit olup da hayatta kaldığına bin pişman olmamak mümkün mü?

Allah'ım! Ne kadar da zormuş gerçekten... Şu "Eyyup sabrı" denilen... Hz. Eyyup (a.s) olsaydı, dayanabilir miydi bunca acıya gerçekten?

Görüyor musun Leyla, beni ağlattın işte... O deşet son sayfalarımı gel de benim gözlerimden oku şimdi. Kapanmak üzere olan şu defterden...

Yaşama gücü kalmadı bende artık. Sırf şu yükü indirmek, şu emaneti menzile kadar götürebilmek ve son satırları bizzat yazabilmek için hayattayım birkaç dakikalığına...

Bu can, bu kırık kafeste durmaz artık...

Hele sürücüsüz kaldıktan sonra...

Ah!

Hatırlaması bile zor gerçekten, anlatması bile imkânsız hepten! Unutmak ama, bütünüyle imkânsız onu!

O kanlı macerayı anlatmaktan daha zor bir görev var mı?

Oturup da bir yiğidin mersiyesini o yiğidin annesine okumaktan, annesinin yanında bir yiğide ağıt yakmaktan daha zor bir şey tasavvur edebiliyor musun?

Bir at, binicisinin vurulduğunu nasıl söylesin annesine?

Söylemeliyim ama... Son görevim bu benim çünkü. Yerine getireceğim, son vazife...

Söyleyeceklerim bitince, son nefesimi de vermiş olacağım böylece.

Ölümsüz Hayat

Bir zamanlar en büyük arzum, ölümsüz olmaktı. Sonsuz bir hayat... Şimdiyse en büyük arzum, bir an önce can verip kurtulmak...

Atlar arasında yaygın bir mesel vardır. Bir at çok yaşayacak olsa, "Peygamber bineği olsa gerek!" derler.

Doğrudur ama...

İnsanlar "hayat iksiri"ni nasıl ölümsüzlük olarak bilirlerse, atlar da "Peygamber bineği olma"yı ölümsüzlük sayarlar.

Bir ata; "Nasıl ölümsüz olabilirim?" diye soracak olsan, gülümseyerek; "Olmaz öyle şey" der; ama "Peygamber bineği olursa, o başka!" diye hemen eklemeyi de ihmal etmez.

Ama bu da zaten imkânsız değil mi?

Çünkü Hz. Peygamber (s.a.a) şunun şurası birkaç yıl zuhur etti; ama ben kendimi bildim bileli bu deyim atlar arasında hep yaygın olagelmıştır.

Bu arzuyla yaşamış ve sonunda bu hasretle mezara girmiş nice atlar bilirim...

Ama bu "imkânsız arzu"; iki cihan serveri Hz. Resulullah'ın (s.a.a) dünyaya ayak basarak yeryüzünü Muhammedî ıtırta elvan elvan doldurmasının ardından "mümkün bir hayal" oluverdi! Babam "Eyezdeb"le, onun babası "Kabil" bu arzuyla yaşadılar; çünkü bizim soyumuz olan "Fırtına Atlar" arasından bir atın, "Peygamber atı" olacağını duymuşlardı.

Onlar bu arzularına ulaşamayıp hasretle dünyadan göçtüler; ama ailemize ulaşan o kadim haber doğru çıktı ve babamla dedemin yolunu gözleyip durdukları talih kuşu benim başıma konuverdi!

Ah! Sevinçten uçacak gibiydim o sırada.

Seyf b. Zîyezen beni beş yaşındaki minik Muhammed'e (s.a.a) hediye edince, onu itinayla sırtıma bindirmişlerdi; ama ben binicimin kim olduğunu bildiğimden sevinçten şaha kalkmış ve arka ayaklarım üzerinde yaylanarak göklere kanatlanmak istemişim.

Peygamberin (s.a.a) amcaları bu sırada korkarak onu indirmek istemiş, ama o güneşler güneşi gülümsemesiyle onlara el sallayarak; "Korkulacak bir şey yok! Bu at, beni tanıdığı için birdenbire coşuverdi, sevincinden böyle yapıyor! Ukab¹, sahibini sırtından atmayacak kadar akıllıdır!" demişti.

Nasıl da bilmmişti bunu! Ben onu sırtımdan atar mıydım hiç? Akıl başında hangi mahluk sırtındaki talih kuşunu ürkütür?

Hem; eğer o Muhammed (s.a.a) değıldiyse, benim Ukab olduğumu nereden bilmmişti? Seyf benim adıml onlara söylemiş değıldi ki daha.

İnanmayacaksın ama her şeyi unutmuştum o sırada; hatta ölümsüzlüğü bile! Ölümsüz bir hayatı ne yapacaktım artık? Üstelik, bana ölümsüz bir hayat verilmiş olsaydı bile minik Muhammed'i (s.a.a) bir lahza olsun sırtımda taşıyabilmeyi o hayata tercih ederdim ben! Ama yüceler yücesi sevgili Yaradan, hem Hz. Peygamberi (s.a.a) vermişti bana, hem de uzun ömrü.

Nitekim o iki cihan serverinin bereketiyle nimet ve mutluluk yağmur gibi yağdı bana. Hz. Peygamberden (s.a.a) sonra, kendi vasiyetiyle, Hz. İmam Ali'nin (a.s) atı oldum. O hazretten sonra İmam Hasan'ı (a.s) ve ondan sonra da İmam Hüseyin'i (a.s) sırtımda taşıma şerefine kavuştum.

Daha sonra İmam Hüseyin (a.s) "Zülcenah"a sahip olunca beni, oğlu Aliekber'e hediye etti.

Aliekber...!

Hz. Resulullah'ın (s.a.a) tıpatıp aynısı. Bir elmanın iki yarısı sanki!

Bu uzun ömrün sırrını anlayan ilk at ben olsam gerek. Güneşleri sırtımda taşıdığım bu 110 yıl boyunca zamanın

1- Ukab: Arapça bir kelime olup "kartal" demektir.

nasıl geçtiğini fark etmedim bile. Kimine pek uzun gelebilecek bu yılları bir an yaşadım ben.

Ta ki, Kerbelâ'ya ayak basıncaya kadar...

Aşura tırpanı savrulunca, anladım ne kadar uzun yaşamış olduğumu.

O güzel günler, nasıl geçtiğini bile fark edemediğim o tatlı yıllar, bir çırpıda tırpalanıverdi acımasızca.

Ağlama Leyla!...

Gerçi o hadiseyi hatırlayıp da ağlamamak elde değil; ama ne gelir elden ?..

Yüz on yıl boyunca hiç yaşlanmamış olan ben, Aşura günü yüz binlerce yıl ihtiyarlamış olduğumu hissettim.

Evet, o faciadan bu yana, yani şu birkaç gün zarfında; tarih boyunca gelmiş geçmiş bütün atların acısını tek başıma yaşadım ben.

Çökmemek, yıkılmamak, volkan üzerine düşen bir damla yağmur gibi bir anda eriyip yok olmamak elde mi bunca elemden sonra?

Yaşamak ne kadar da zor gelir oldu bana...

Binlerce yıl yaşamışçasına, bitkin asırların derdini çekmişçesine yorgun ve bezginim Leyla.

Bu bitkinlik ve tükenmişliğin tek merhemi ölümdür artık.

Ölümü nasıl özlediğimi bir bilsen şimdi...

2.
BÖLÜM

Güneşin Doğuşu

Nerede kalmıştık? Dün gece nereye kadar anlattım sana? Nerede kaldığımızı hatırlamıyorum hiç. Gece yarısına doğru senin hıçkırıklarını duyarak uyandım.

Bitkin adımlarla düşe kalka pencereye doğru yaklaştım, seccadede oturmuş buhar bulutu misali gözyaşı döküyordun.

Rabbine neler diyordun o sırada, kim bilir? Öylesine içten yakarıyordun ki... Öylesine yakıcıydı ki göz yaşlarım...

İkide bir dayanamayıp derin bir ah çekiyor ve hıçkırarak secdeye kapanıyor, bir süre öylece secdede kaldıktan sonra ağır ağır başını secdeden kaldırıyor ve tekrar gözyaşları içinde dua edip, Rabbine yalvarıyordun.

Ve ben...

Sabaha kadar şu pencerenin kenarından senin göz yaşları seline uyup ağladım, ağladım...

Seni gecenin bir yarısında secdeye kapanmış, öyle ağlar görünce, Hz. İmam Hüseyin'in (a.s) gece yarılarda sevgili dedesi Hz. Resulullah'ı (s.a.a) özleyerek ağlayışını hatırladım.

Ve sevgili oğlun Aliekber'in dünyaya gelişini...

Hz. Resulullah (s.a.a) vefat ettiğinde, en çok minik Hüseyin (a.s) etkilenmiş ve biteviye ağlar olmuştur. O sırada küçük bir çocuktur o; ama dedesinin ölümü onun minik kalbinde bir hançer yarası açmış ve büyüyünceye kadar da iyileşmemiştir. O kadar ağlamış, o kadar boynunu büküp dudaklarını yummuş ve o kadar hıçkırılmış ki, melekler bile sonunda dayanamayıp ağlamışlardır onunla.

Yüce Allah onu bu büyük acıyla tanıştırmış, hem hayatın gerçeklerini ona öğretmiş, hem de daha sonra çekeceği acı ve yüküneceği sorumluluklarda, onun güçlü ve dayanıklı olmasını irade etmiştir.

Yüceler yücesi sevgili Yaradan, Resulü'nün (s.a.a) göz nuru ve cennet gençlerinin efendisi ve baş tacı olan Hasan'la Hüseyin'i çok, ama çok seviyordu çünkü.

Nitekim daha sonra, yani büyüyüp de baba olduğunda ona Aliekber'i verecek ve bir elmanın yarısı gibi Hz. Resulullah'a (s.a.a) benzeyen bu mübarek evlâtle Hüseyin'inin gözlerini aydın, yüreğini ferah tutmuş olacaktır.

Hz. Hüseyin (a.s), ne zaman sevgili dedesi Hz. Resulullah'ı (s.a.a) özleyecek olsa, oğlu Aliekber'e bakar ve tarifi imkânsız bir zevkle onun Muhammedî simasını, Muhammedî endam, ahlâk, bakış, konuşma ve yürüyüşünü seyrederek hasret giderir, cedit Resulullah'ın (s.a.a) tükenmez Kevser'inden coşup akan bu eşsiz pınarla, ceditine olan susuzluğunu giderirdi.

Evet, sevgili Yaradan, Hz. İmam Hüseyin'in (a.s) teselli bulması ve sevgili dedesi Hz. Resulullah'ı (a.s) her özleğinde ona bakması için Aliekber'i hediye etmiştir size.

Ve sen, onun annesi olma şerefine kavuştun Leyla! Hangi kadın sana imrenmez, hangi kadın sana gıpta etmez ki artık?

Aliekber'i dünyaya getirdiğinde, onu gören birçoklarının gayriihtiyari bir heyecanla ona "Muhammed!" ve sana da "Âmine Hatun!" diye seslendiğini hatırlıyor musun?

İnanılmaz bir benzerlikti gerçekten...

Hem... Sadece benzerlik değil... Aliekber dünyaya geldiğinde, bahçemiz baştanbaşa Resulullah'ın (s.a.a) o hoş ıtıryla elvan elvan ıtırlaşıvermişti.

O gün nasıl heyecanlandığımı hatırlıyorsun, değil mi?

Saatlerce kişnemiş, toprağı oynak oynak eşip tepmiş ve Rabbu'l-Âlemîn hazretlerinin henüz lütfetmiş olduğu minik Muhammed'i, yani kundağa sarılı sevgili Aliekber'i görünceye kadar o hâlim öylece sürmüştü. Nihayet ev halkının rahatsız olması üzerine o nurlu bebeğı getirip bana göstermişlerdi de ancak böyle sakinleştirebilmişlerdi beni!

Hz. Muhammed'in (s.a.a) ta kendisiydi o! Tıpatıp aynı! Hz. Muhammed'i (s.a.a) benim gördüğüm yaşta hiçbiriniz görmediniz. Sizin evde onu beş yaşındayken gören kim var? Güneşi bile kıskandıran o güzellik, Hz. Resulullah'ın (s.a.a) nurundan başka şey değildi elbet. Hz. İmam Hüseyin'in (a.s) sulbüne, sevgili yavrusu Aliekber'e geçivermişti olanca parlaklığıyla.

Ben onu sırtımda taşıırken de şahit oldum buna. Aliekber'le Medine sokaklarından geçerken, Resulullah'ı (s.a.a) görebilme şerefine nail olanlar hayretten parmaklarını ısıryyor ve o hazreti yeniden görmüşçesine büyük bir hazla Aliekber'i seyrediyorlardı.

Kerbelâ'da da tıpkı böyle oldu, hiç unutmam; biraz sakin ol, sil şu gözyaşlarını da, anlatayım:

Önceleri epey bir süre hiç kimse tanıımıyordu onu. Yüzü örtülüydü çünkü; başına siyah bir sarık sarmış,

boynuna da bir şal atmıştı. Siyah saçlarını ortadan yivme ayırmıştı, yarısı omuzlarına, yarısı da sırtına yayılmıştı. Hiçbir şey söylemeden er meydanını dolaşıyordu. Sırtında dimdik oturmuş, ayaklarını sıkıca sağıma kenetlemişti. O çarpıcı heybetiyle düşman ordusunu dehşete düşürmüştü.

Bu korkusuz ve heybetli savaşçı kimdi acaba?

Savaş meydanında bizim ayak seslerimizden başka ses yoktu, kimseden çıt çıkmıyordu.

Bütün gözler merak ve tedirginlikle bizim üzerimize dikilmişti.

O koca ordu bizim hareketimize ayarlıydı sanki. Biz hangi tarafa yönelsek, başlar ve bakışlar gayri ihtiyari bir hareketle o tarafa doğru çevriliyordu.

Rüzgar, onun yüzündeki örtüyü savurdukça gözler yuvasından fırlayacakmışçasına açılıyor, meraklı bakışlar üzerimize çivileniveriyordu öylece...

Aydın on dördü derler ya... Aliekber için hiç de abartma değil.

Babası, Hüseyin onun... Aliyyü'l-Murtaza evlâdı, kadınlar ulusu Fatıma-ı Zehra'nın yavrusu... İki cihan serveri Hz. Resulullah'ın, Fahr-i Kâinat Muhammed-i Mustafa'nın gözünün nuru, biricik torunu.

Rüzgârla nikab arasında ne de ilginç bir yarış vardı o sırada.

Ve rüzgâr örtüyü sıyrıverdi...

Zifiri karanlıklar içinde muhteşem bir dolunay çıktı ortaya.

Düşman ordusunda velvele kopmuş; askerler de, komutanlar da neye uğradıklarını şaşırılmışlardı. Kimi gayri ihtiyari ağılıyor, kimi var gücüyle haykırıyordu:

— Aaa!

— Vallahi Peygamber efendimiz bu!

— Hayır! Olamaz!

— Ta kendisi işte! Hz. Resulullah değil mi o?

— Ne yapacağız şimdi?!

Sa'd oğlu Ömer dehşete kapılmıştı. Meydandaki atlıların kim olduğunu çok iyi biliyordu o; ama bir an onun Hz. Peygamber (s.a.a) olduğunu zanneden şu orduyla ne yapacaktı şimdi?! Ordu bir anda izmihlâlâ kapılmış, moralier bozulmuş, her kafadan bir ses çıkmaya başlamıştı.

Duruma müdahale etmez ve hemen bir şeyler yapmazsa, çok geç olabilirdi.

Karşısındaki şu atlıya kılıç çekecek, onun karşısına dikilecek kimseyi bulamayacaktı bu gidişle...

Atını mahmuzlayıp, süratle birliklerin önünden geçti; var gücüyle haykırıyordu:

— Delirdiniz mi siz? Peygamber öleli yıllar oldu be! Aklınızı mı kaçırdınız aptallar?!

Birlik komutanlarından biri öne çıkıp, titrek bir sesle fısıldadı:

— Eğer Peygamber değilse, kim bu atlı peki? Ben Resulullah'ı defalarca görmüş biriyim, bu atlı o! Evet, o! Gençleşerek yeniden zuhur etmiş işte!

Bu sırada orta yaşlı askerlerden birisi haykırdı:

— Muhammed o! Yeniden zuhur etmiş! Ben şu gözlerimle defalarca gördüm Peygamberi! İşte o! Ta kendisi! Hüseyin'i çok sevdiği için bizimle savaşmaya gelmiş, kaçın!

Bir başka birliğin komutanı da Sa'd oğlu Ömer'e yaklaşarak dedi:

— Doğru! Hiç şüphem yok. Peygamberin ta kendisi o!
Ben de defalarca görmüştüm onu!

Onlar böyle tartışıp dururlarken, biz meydanda er bekliyorduk. Koca savaş meydanı ayaklarımın altında ezildikçe ezilmiş, küçüldükçe küçülmüştü...

Karşımızda çok kalabalık bir azgınlar ordusu vardı.

Hepsinin gözünü kan bürümüştü...

Ama binicim gibi, ben de zerrece korkmuyordum onlardan.

Biz güneştik çünkü.

Onlarsa yarasa!

Ben sırtımda nur taşımadaydım.

Onlarsa iliklerine kadar azgınlık ve zulmet.

İnanmayacaksın belki; ama, o koca meydan dar geldi o sırada bana. Bir an önce şahlanıp ok gibi fırlamak ve o katiller ordusunun tamamını ayaklarımın altında ezip geçmek istiyordum.

Sabırsızlığım ve ikide bir şaha kalkışım bu yüzdendi işte!

Sa'd oğlu Ömer askerlerine dönüp, var gücüyle bağırdı:

— Delirdiniz mi siz? Aklınızı başınıza alın aptallar! Peygamber değil, onun torunu Aliekber bu! Dedesine benziyor işte! Onu öldürene çok büyük ödüller ve çil çil altınlar verileceğini biliyor musunuz?!

Arşı titreten, yüce Yaradan'ın gazabına yol açan korkunç bir itiraftı bu.

Hem güneş olduğunu söylüyor, hem de onu vurana büyük bir ödül var diye bas bas bağıriyordu.

Yarasalar ordusunun komutanı "ödül"ü hatırlattıysa da öne çıkan olmadı.

Ah, bu gece bunları anlatmayı, anlatıp da birine içimi dökmeyi ne kadar da istiyorum! Ve sen, bir o kadar sararmış, solmuşsun, bitkin ve eziksin. Ha bire akan göz yaşların, yüzünde minik iki ırmak yatağı oluşturmuş kenarındaki tuz beyazıyla.

Seni bunca hayata küskün, yorgun, bitkin ve ezik görmek dayanılır gibi değil. Sırtını duvara verip de uzaklara, belirsiz bir noktaya dalıp gittiğini ve bu arada kendin dahi farkında olmaksızın nasıl gözyaşları döktüğünü görüp de kahrolmamak elde değil.

Saçların ne kadar da erken ağardı öyle...

Mazlumların erken ağaran beyaz saçları, zalimlerin çok çabuk karararı zifiri yüreklerinin şahididir.

Uyu; evet, uyu biraz Leyla!...

Senin derdin sana yeter zaten, bir de beni dinleyerek derdini tazeleyip yararı deşmiş oldun.

Günlerdir uykusuzsun, uyu da kendine gel biraz.

3.
BÖLÜM

Güneşin Çocukluğu

Bilirsin; baba tarafından senin üçüncü deden olan Ürve b. Mesut Sakaffi, Meryem oğlu İsa'ya (a.s) çok benzemesiyle meşhurdu ve sadr-ı İslâm'daki en tanınmış ve kavminin en ileri gelen 4 isminden biriydi.

Annen Meymune, Ebu Süfyan'ın ve büyükannen de Ebu'l-As b. Ümeyye'nin kızı olduğundan, düşmanlarınız, senin Aliekberi'ne göz dikmişlerdi.

Düşmanlarınızın başında da, Ümeyyeoğulları vardı çünkü.

Ve Ümeyyeoğulları, yani Emevîler, Arap tarihinin gelmiş geçmiş en ırkçı ve en kavmiyetçi ailesiydiler.

Ümeyyeoğulları'ndan olanları, diğer kabilelerden ve bu cümleden olmak üzere tabî ki Haşimoğulları'ndan da üstün sayıyor ve Hz. Resulullah'a (s.a.a) rağmen bu kör taassuplarında ısrar ediyorlardı.

Evet, her ırkçı gibi onlar da çok cahil ve çok tutucuydular.

Emevîleri diğer Arap kabilelerinden ve Arapları da diğer milletlerden üstün sayıyorlardı.

Canından çok sevdiğin biricik Aliekber'in de, demin de belirttiğim gibi şu veya bu şekilde onlarla akraba sayıldığından, cahiliye dönemi taassubunu diriltmiş olan o kör ve zalim kavim, yani Yezid ordusu, ırkçılık taassubuyla Aliekber'i kendi safına çekmek istiyordu.

Madalyonun bir tarafı bizzat Aliekber'in kendisiydi; çünkü o, gerçekten ailesi için bir kıvanç ve gurur kaynağıydı.

Koca Arap yarımadasında Aliekber'e imrenmeyen kim vardı ki?

Güzellik desen onda, çalım ve heybet desen onda, cesaret ve kuvvet desen onda, Muhammedî huy ve nebevî ahlâk desen yine onda...

Fizikî ve ahlâkî yapısıyla, taşıdığı o emsalsiz yürek ve insanî kemalleriyle cedit Hz. Resulullah'a (s.a.a) azamî derecede benzeyen bir "emsalsiz yiğit"ti o.

Madalyonun diğer yüzüyse, daha önce de belirttiğim gibi anne tarafından Emevîler ile olan akrabalığıydı.

Çünkü seninle Emevîler arasında kan bağı vardı ve sen, ne de olsa "Sakif Kabilesi"nden sayılıyordun.

Bunları ne diye sana anlatıyorum sanki?

Sen bunları benden daha iyi biliyorsun zaten.

Ama olayın senin bilmediğin tarafı, Kerbelâ'da vuku buldu.

Aliekber'in Kerbelâ'sının bütün boyutlarını sen bilmiyorsun Leyla.

Hilafet olayında, Muaviye'nin tavrını ve sorusunu sen de duymuşsundur.

Hani o meşhur Yeşil Sarayında, yanındakilere; hilafete en layık olanın kim olduğunu sormuştu da, adamları; "Elbette ki sen!" diye cevap verince, Muaviye şeytanca bir bilgichlik ve kavmiyetçi bir taassupla başını sallayarak:

"Hiç de öyle değil!" demişti. "Şu anda halifelğe en layık olan aday, Hüseyin'in oğlu Aliekber'dir. Çünkü cedit Resulullah'tır (s.a.a) onun, Haşimoğulları'nın cesaret ve yiğitliğini, onların cömertlik ve eli açıklığını ve Sakifoğulları'nın güzellik ve yakışıklılığını taşımaktadır o!"

Evet, Muaviye'nin bu sözü o günlerde kulaktan kulağa bütün Arap yarımadasında yayılmış, bu ilginç tercihi duymayan kalmamıştı.

Bu vakiayı o zamanlar ben de duymuş olduğumdan, Kerbelâ'da düşmanın Aliekber'e amanname göndermesine pek şaşırmadım.

Bu aman mektubuyla; "Sen bizdensin, seni öldürmek istemiyoruz, bize sığın" demek istiyorlardı.

Aliekber'i hiç mi hiç tanımadıklarını da, o zaman anlamıştım işte.

Sevgi Dolu Baba...

Bütün umudunu; hayatını, gençliğini ve canını Allah'a adanmış, Allah'a sığınmış ve O'nun Hüseyin'inin evlâdı ve askeri olma şerefine nail olmuş Aliekber gibi birinin üç günlük bir hayat için o ilâhî safı bırakıp Yezid'in şeytânî safına geçeceğini, Hz. Resulullah'a (s.a.a) ve onun tertemiz Ehlibeyti'ne mensup olma izzet ve şerefini, Süfyanîler ve Yezidîlere mensup olmaya değişeceğini düşünmek ve böyle bir şeye ihtimal vermek ya çok büyük bir aptallık, ya da tam bir cahillik ve bilmemezlikti. Ki, Hüseyinî safın karşısına dikilen o şaşkınlara ordusunda bu sıfatların her ikisi de vardı.

Ne var ki düşman, başka hesapların da peşindeydi.

Kardeşi Ebulfazlî'l-Abbas'la oğlu Aliekber'i İmam Hüseyin'in (a.s) safından ayırmak ve böylece hem o hazrete

ağır bir darbe indirip onun saflarında bir moral çöküntüsü yaratmak, hem de; "Bakın, bunlar bizim safımızda işte!" diyerek saf ve sade kitleleri daha bir oyuna getirip, Yezidîlerin cirkin yüzüne haklılık maskesi çekmek istiyorlardı.

Bu ikisi İmam Hüseyin'in (a.s) canı, ciğeriymiş çünkü. Hüseyinî semanın en parlak yıldızları, en görkemli kurmaylarıydılar.

Evet, İmam Hüseyin'in (a.s) adamlarının hepsi onun canı, ciğeri; her biri parlak bir yıldızdı melekleri hayrete düşüren Hüseyinî semâda.

Ama düşman, Hz. Ebulfazl ile Hz. Aliekber'i İmam Hüseyin'in (a.s) kolu kanadı olarak görmedeydi.

Onlara göz dikmesinin asıl sebebi de buydu işte.

Bu ikisini saflarından ayırmakla İmam Hüseyin'i (a.s) Kerbelâ'da kolsuz kanatsız bırakmış olacaktı.

Bu yüzden her ikisine de amanname göndermiş ve; "Hüseyin'in (a.s) safından ayrılırsanız, bizim amanımızda olacaksınız, canınız başışlanacak, üstelik makam ve ser-vete boğulacaksınız!" demişlerdi.

Ama ne de bâtil bir zandı bu gerçekten.

Ne de ham bir hayaldi bu...

Ebulfazli'l-Abbas, İmam'ın yiğit kardeşi... Bir ömür boyu Kerbelâ aşkıyla yaşamış ve ağabeyi İmam Hüseyin'in (a.s) saflarında şehit olma arzusuyla büyümüştü.

Kerbelâ'da canını Hz. Hüseyin'e takdim edebilmek için bir lahza olsun ondan ayrılmamış, onun bir dediğini iki etmemiş ve bütün hayatını biricik Hüseyin'i için "kelle koltukta" yaşamıştı o.

Düşmanın, annesi "Ümmü'l-Benin"le olan kan bağı ve "Benî Kilâb" kabilesi gibi salt ırkçı gerekçelerle onu kendi saflarına çekebilmesi mümkün müydü hiç?!

Hem, eğer kan önemliyse, Allah'ın arslanı, Hz. Resulullah'ın (s.a.a) vasisi, Kâbe mevlüdü ve nice ayet ve hadislerin mevzusu ve şanı olan Hz. Aliyyü'l-Murtaza'nın kanı akmadaydı onun damarlarında.

Ve eğer kabile ve soy önemli idiyse, Allah Resülü'ne mensup olmaktan daha onurlu ne vardı?!

Hz. Ebulfazli'l-Abbas bu durumda her ikisine de sahipti zaten.

Bütün bunlar bir tarafa, güneşe vurgun pervaneleri bu "nur aşkı"ndan vazgeçirip, yarasalarla karanlıklara dost kılmaya çalışmak hangi aklın kârı?

Haşimoğulları arasında "Haşimoğulları'nın dolunayı" adıyla tanınan yiğit Ebulfazl...

Kerbelâ'nın "Sekkâ"sı unvanını kazanan vefakâr Abbas...

Aliekber de öyle.

Etle tırnak nasıl birbirinden ayrılmazsa, bu ikisi de "Hüseyn'den ayrılmaz"dırlar.

Ali'n; evet, senin Ali'n daha ilk adımlarında onları geri çevirerek; "Benim soyum sadece Hz. Resulullah'a (s.a.a) dayanır. Benim için Hz. Resulullah'ın (s.a.a) hoşnutluğunu kazanmaktan ve onun Ehlibeyti'ne ve onun davasına sadık yaşamaktan başka hiçbir kıvanç söz konusu değildir!" diye haykırdı.

O son geceyi hatırlıyor musun Leyla? Hani İmam (a.s) herkesi toplamış ve biatini üzerlerinden kaldırdığını, onları helâl ettiğini ve isteyen herkesin gecenin karanlığından faydalanarak Kerbelâ'yı derhal sessizce terk edebileceğini söylemiş ve; "*Siz gidin, canımızı kurtarın; bunların işi benimle.*" demişti de, onca adam arasında herkesten önce ayağa kalkıp asla gitmeyeceklerini söyleyerek, biatlerini

ölümüne tazeleyen ilk iki kişi de yine Ebulfazlı'l-Abbas'la, senin Aliekber'in olmuştı.

O lahzaları hiç unutmam. Her an yeni bir ihanet haberi geliyordu Kufeliler safından...

Müslim'in şahadet haberi...

Hâni'nin ihanete uğrayıp şehit edilişi...

İmama biat eden binlerce Kufelinin biatlerini alçakça çiğneyip Yezid'in safına geçişi...

Bu kadarla da kalmayıp, kılıçlarını da ona kiralamaları ve düne kadar İmama heybeler dolusu mektuplar yazıp; "Ne olur gel! Kanımızın son damlasına kadar senin yanındayız! Yeter ki gel!" diye yalvaranların, şimdi silâhlanıp Kerbelâ'da İmam'ın (a.s) karşısına dikilişi...

Şu veya bu nedenle İmam'ın safına katılan pek çokları vardı ki, bu tür haberleri duyduklarında yıkılıyor, korkuyor, geriliyorlardı.

Henüz "Hüseynîleşmemiş olanlar"dı bunlar.

Bizimleydiler; ama "bizden" değildiler.

Hüseynî davanın değil, kendi davalarının, kendi emel ve tutkularının peşinden koşarak gelmişlerdi bizim ardımız sıra...

İşte onlar için bu haberler, hazan yapraklarına ulaşan sert rüzgarlar gibiydi.

Rüzgarın her esişinde birer-ikişer, onar-yüzer dökülüp gidiyor, Hüseynî zirvelerden kendi benlerinin uçurumlarına doğru savruluyorlardı.

İşte bu nedendir ki, İmam (a.s) o gece herkesi bir araya toplamış ve; *"Bunların işi benimle, siz gecenin karanlığından faydalanarak kaçın, uzaklaşın buradan. Bunların sizinle bir alıp veremedikleri yok; biatimi üzerinizden kaldırdım, hakkımı helâl ettim; dileyen gidebilir! Gitmek isteyenler bu fırsatı kaçırmayın!"* demişti.

Nur'un Bekçileri

İşte o sırada kimin ömrünün "bahar"ını ve kimin "hazan"ını yaşadığı belli olmuştu.

O bir avuç ordunun yüz kişiyi bile bulmayan bir grubu dışında tamamı, gecenin karanlığından faydalanarak kaçıvermişti.

Nurdan karanlığa kaçanlardı onlar...

Güneşten kaçıp korkuyla gecenin koynuna giren ödlele yarasalar...

Siperini terk eden askerler...

İmam'ını bırakıp, kaçan ümmet...

Kılıçların rüzgarına dayanamayıp, dökülen çürük yapraklar.

Kaçmanın imkânsız olduğu ölümden kaçan ölü canlar...

Ve Kerbelâ, insanoğlunun hazin tarihinde bir dönüm noktasına daha şahit oldu.

Gelenler elendi Kerbelâ'nın kalburunda... "Canla başla gelenler" Kerbelâ'da toprağa düştüler; yolu sürdüremeyecek olanlar, Kerbelâ'da hazmi imkânsız olanlar kalıverdiler İmam'ın kalburunun üzerinde.

"Kof"lar gitti, "sağlam"lar kaldı.

"Bayağı"lar gitti, "seçkin"ler kaldı Kerbelâ'da Aşura'yı karşılamaya.

Ebulfazlı'l-Abbas'la senin Aliekber'in ayağa kalktı o sırada. İmamlarını selâmladıktan sonra:

"Seni bırakıp da nasıl gideriz biz?!" dediler, "Seni ölme sürece, kendimiz yaşayacağız ha? Sensiz hayatın ne anlamı var? Bizim cesetlerimizi çığnemedenden kimse el uzatamaz sana!"

Ve Aliekber başını yere eğerek:

"Dünya senden sonra neye yarar baba?" dedi İmam'ına.
Sen o sırada Medine'deydin Leyla...
Ah! Senin bilmediğin bir şey daha var... Sadece sen
değil hem; kimse bilmiyor bunu...
Ama... Sen böyle ağlayınca anlatamıyorum ki.
Beni de ağlatıyorsun işte...

4.
BÖLÜM

Aliasgar'ın Susuzluğu

"Kerbelâ'nın Sekkâ"sı, Hz. Ebulfazli'l-Abbas'tır. Evet, bu yüce makam ve büyük rütbe "Haşimoğulları'nın Dolunayı" olan Kamer-i Benî Haşim'e mahsustur ancak.

Ama...

Aşura'dan bir gün önce... Yani Tasua Gecesi suyu biz getirdik Leyla...

Bunu sen de bilmiyordun işte.

Evet, biz... Ben ve Aliekber...

Otuz atıyla yirmi piyade askerin de yardımıyla.

Suyu getirten, bu büyük destanı yazdıran da minik Aliasgar oldu aslında...

Evet, İmam'ın minik Aliasgar'ı...

Yine ağlıyor musun sen?

N'olur ağlama Leyla!

Baksana, anlatamıyorum o zaman işte...

Dayanamadın biliyorum...

Aliasgar ağlıyordu ha bire hani...

Ve annesi süt veremiyordu canı kadar sevdiği o minik yavrusuna. Susuzluktan ve tedirginlikten sütü kurumuştü çünkü.

Ben çadırın önündeydim o sırada. Yavrucağın ağlama sesini duyuyordum.

Giderek sesi kısıldı yavrucağın...

Derken, kesik kesik hıçkırıklardaki; "N'olur bir yudum su!" feryadı...

Kundakta, parmak kadar bir bebek... Nasıl dayanabilirdi o çölün susuzluğuna.

Aliasgar...

Minik yavrucak susuzluktan telef olup gidecek...

Aman Allah'ım!

Ben de dayanamadım o masum yavrucağın öylesine iç çekişlerine, kısık kısık hıçkırmasına... Ağladım...

"Atlar da mı ağlar?" diye sormak istediğini biliyorum.

Evet, atlar da ağlar...

Kim dayanabilir ki hem?

Binicimin yerinden doğrulup, sırtıma atlamasını ve gönüllü olarak su getirmek için İmamdan (a.s) destur almasını, nasıl da istedim o sırada...

Ah! N'olur...

Onu rüzgar gibi uçurur, şu ordunun ortasından şimşek gibi geçer ve göz açıp kapayıncaya kadar onu Fırat'a ulaştırıverirdim.

İşte ne olduysa o sırada oldu. Ben henüz bu düşünce-den sıyrılmamışken, karşımda Aliekber'i buldum o sırada.

İçimden geçeni okumuş ve hemencecik gelivermişti âdeta.

Küçük kardeşinin kesik hıçkırıklarına o da dayanamamış ve kalkıp gelivermişti işte!

Ne kadar rahatsız olduğu yüzünden belliydi.

Kundaktaki minik Aliasgar'ı göstererek babasından izin istedi; "Müsaade edin biraz su getirelim, destur sizin-

dir!" dedi ve ekledi:

— Aliasgar henüz kundakta baba... Onun bu hâline dayanamıyorum artık! Ne olur izin verin...

İmam da dayanamıyordu, biliyorum. Hele Aliasgar'ın o bakışlarına ve öylesine, yalvarırcasına riva edişine...

İzin verdi:

— Ama yalnız gitmeyeceksin. Otuz atlıyla yirmi de piyade savaşçı al yanına!. Onlar savaşır ve düşmanı oyalarken, siz Fırat'tan kırbalarınızı doldurursunuz!

Ah, Aliekber'i bir görseydin o sırada!

Ölüme gidiyordu; ama sevinçten uçacak gibiydi!

Kamuflaj önemli bir olay... Gecenin karanlığı ve düşman askerlerinin çoğunun sarhoş bir hâlde sızmış olması, bizim için en büyük kamuflaj ve kaçırılmaz bir fırsattı.

Ama Fırat'a nasıl yaklaşacaktık?

Ard arda dizili askerlerle âdeta et ve kemikten bir duvar örülmüştü kıyı boyunca.

Her şeyin tam bir sürat ve dikkatle, bir anda olup bitmesi gerekiyordu. Düşmanın merkez karargâhına haber ulaştıktan ve çarpışma sesleri duyulduktan sonra geriye dönebilmek için sadece birkaç dakikamız olacaktı.

Aksi takdirde, toplu toplu 50 kişi olan grubumuz, on binlerce atlının saldırısına uğrayacak ve biz asıl görevimiz olan "su ulaştırma operasyonu"nu başarıyla tamamlayamadan şehit olacaktık.

Kıyı boyunca et ve kemikten duvar oluşturmuş bulunan tepeden tırnağa silâhli yüzlerce nöbetçiyle burun burunaydık şimdi. Oraya kadar sessiz sedasız yaklaşmayı başarmıştık; ama bundan sonrası kaçınılmaz bir çarpışmaydı.

Aliekber'in sessiz bir işaretiyle ok gibi ileri atıldık.

Çok şiddetli, kıyasıya bir çarpışma başlamıştı.

Gecenin sessizliğini ansızın bozan kılıç şakırtıları ve at kişnemeleri, biraz sonra düşman karargâhından da duyulacaktı.

Bu operasyonda tek şansımız sürat ve cesaretti.

Aliekber, önüne çıkan birkaç nöbetçiyi süratle hakladıktan sonra kendi adamlarının ortasında kalıverdi.

Bizimkiler göz açıp kapayıncaya kadar dar bir koridor oluşturmayı başarmışlardı.

Biz, Fırat'ın kıyısına ulaşan bu koridorun tam ortasındaydık.

Ali'nin hafif bir mahmuzuyla ok gibi fırladım.

Minik Aliasgar'a su ulaştırılmasında benim de payım olmalıydı çünkü.

Kerbelâ'da Fedakârlık

Hem...

Aliekber'le ben de diğerleri gibi nicedir susuzluktan kavrulmaktaydık.

Göz açıp kapayıncaya kadar Ali'yi Fırat'a ulaştırdım...

Daha ben duramamışken, o bir panter çevikliğiyle yere sıçrayıp, elindeki kırbaları Fırat'ın serin suyuna daldırmıştı bile.

Bu sırada başını kaldırıp bana baktı, su içmem için hafif bir işaretle başını oynattı.

Mümkün mü hiç?!

Gözlerinin içine baktım.

"Sen kana kana içmedikçe, suya dokunmam mümkün değil!" dedim bakışlarımla.

Anladı...

Ve su içmem için, beni can evimden vuruverdi.

Sakin bir hareketle kırbaların ağzını sudan çekip ba-

kışlarını bana dikti.

"Sen içmezsen, bu kırbalar dolmayacak; bilmiş ol!" demek istiyordu.

Bakışlarındaki ifadeye itaat etmemem mümkün değildi.

Gözlerimi ondan ayırmaksızın dudaklarımı suya dokundurdum, ama içemedim.

Fakat o, benim su içip içmediğimin farkına varamayacak biri değildi.

İyice doğrulup ıslak elleriyle yüzümü okşadı. Şefkatli bakışlarında yalvarış vardı.

Buna tahammül edemezdim işte.

Bütün bir Fırat'ı bir yudumda içebilmeyi isterdim o sırada.

Kırbaları doldurduktan sonra çevik bir hareketle eyere oturdu.

Susuzluktan bembeyaz kesilip, derisi soyulmaya yüz tutan dudaklarını suya dokundurmamıştı bile.

Evet, susuzluktan yanıp kavrulduğu hâlde, bir yudum su içmemişti Ali'n...

Kırbaların serinliğini sağrımda hissedince, kılıç şakırtılarını yeniden duyar oldum.

Bu kısa süre zarfında, onun bakışları bana her şeyi unutturmuş, o hengâmede çarpışma sesleri hiç duymamıştım!

Hafif bir mahmuzla rüzgar gibi savruldu, o sırada kanatlarım vardı belki de.

Su kırbalarını sapasağlam çadırlara ulaştırmayı başarmıştık.

Fırat boyunca yüzden fazla düşman cesedinin üzerinden geçtiğimi hatırlıyorum.

Ama bizimkilerden bir tekinin burnu dahi kanamamış, hepimiz en küçük bir yara dahi almadan çadırlara dönmüştük.

O amansız çarpışmadan sağ dönmemiz elbette ki bir mucizeydi.

İşte o zaman, İmam'ın (a.s) ardımızdan dua etmiş olduğunu anladım.

O duaların Hak Tealâ indinde ne demek olduğunu bilirim ben.

Düşmanla boğuşurken kan değmemiş olanlar, geriye dönerken nallardan sıçrayan kanlarla tepeden tırnağa kızıla boyanmışlardı.

Aliekber, yavaş bir hareketle yere indi.

Daha birkaç dakika önce onca düşmanı tarumar eden yiğit o değildi sanki.

Elinden geldiğince kibar ve terbiyeli olmaya çalışıyordu.

Heyecansız, sakin adımlarla, çadırın önünde kendisini ayakta bekleyen babası İmama (a.s) doğru yürüdü.

İyice yaklaşınca, eğildi; bir dizini yere vurup, elindeki iki kırbayı İmam'ın (a.s) memnuniyet dolu bakışları altında yavaşça yere bıraktı.

İşte bu sırada bakışlarını yerden ayırmaksızın söylediği o cümle beni kavurup kül etmeye yetti:

— Baba! Küçük kardeşim Aliakser'in o hâline dayanamadım... Önce ona, sonra da susuz olan herkesin payına birkaç yudum düşer sanırım. Herkes içtikten sonra... Eğer kırbanın dibinde birkaç damla kalırsa yeter bana...

Evet, o böyleydi işte...

Susuz dönmüştü Fırat'tan Aliekber'in...

Ağlıyor musun Leyla?...

Ağlama diyemem ki sana...

O sahneyi hatırlayınca, ben de dayanamadım işte... Elimde değil ağlamamak artık...

5.
BÖLÜM

İmam ve Me'mum²

İmam Hüseyin'le (a.s) Aliekber arasındaki ilişki, basit bir baba oğul ilişkisinden ibaret değildi asla. Bambaşka bir ilişki vardı bu baba-oğul arasında.

Çoğuna göre uzun denilebilecek ömrüm boyunca, hiçbir babayla evlâdı arasında bunca derin bir duygu, sevgi, şefkat, itaat ve bunca yakınlık ve ünsiyet görmedim ben.

O ikisi arasında gördüğüm bu istisna alâkaya, öteden beri hayran olmuşumdur.

Hatta bazen bunun bir baba-oğul ilişkisi değil de, pek maharetli bir bahçıvanla pek nadir bir çiçeğin ilişkisi olduğunu düşünmüşümdür.

İki aşığın ilişkisi...

İki vurgunun, iki tutkunun...

Mumla pervanenin...

Biri diğersiz edemeyen kırk yıllık iki kalender can dostunun...

Evet, kesinlikle basit bir baba-oğul ilişkisi değildi bu.

2- Me'mum: İmama uyan

Yekdiğeri uğruna her an can vermeye hazır iki fedainin...

İmamla me'mumun...

Muradla müridin...

Aşıkla maşukun...

Sevenle sevilenin...

Güneşle gündüzün ilişkisi tıpkı.

İmam Hüseyin'in (a.s) kimi zaman ona bakışını hatırlıyorum da... Boyuna, bosuna, yürüyüşüne, davranışlarına, hatta gözkapaklarının hareketlerine bile öylesine tutkunca bakardı ki, yıllardır sevgilisinin özlemiyle tutuşmuş bir aşğın vuslat demi sanırdın...

Ve Aliekber... Hem tutkunun, hem tutulmuşluğun en bâriz timsali.

Kalpten kalbe yol vardır derler; ama onunla İmam'ın kalbi arasında yol bulamazsın. Mesafe olmayınca, yol mu kalır?

Aşura öncesiydi.

İmam atının üzerinde, bir an gözlerini yumduktan sonra; **"İnnâ lillahi ve innâ ileyhi râciûn! Elhamdu lillahi Rabbi'l-âlemîn!"** diyerek gözlerini açtı.

— Hepimiz Allah'tanız ve sonunda herkesin dönüşü O'na olacaktır. Hamt, âlemlerin Rabbi olan Allah'a mahsustur.

Bu sırada onun yanı başında, sırtımda oturmuş hâlde duran Aliekber tedirginlikle sordu:

— Babacığım, uğrunuza canım feda! Ne oldu da birdenbire bu ayet-i kerimeyi okuyup, sonra da Allah'a hamdettiniz?

İmam (a.s), sevinçle ışıldayan bakışlarını oğlu Aliekber'e dikti ve dedi:

— Eyerin üzerinde bir an uykuya dalıvermişim. Bir atlının bizim ölüm haberimizi getirdiğini gördüm. "Bu kavim gidici! Ölüm onların ardı sıra yürümekte!" diye bağıyordu. Bunun, şahadet müjdemiz olduğunu anladım!

Ali'n, o kara kirpiklerini aşağı indirdi, bakışlarıyla babasının eline bir buse kondurarak dedi:

— Babacığım! Biz hak üzere değil miyiz?

— Elbette yavrum! Canımı elinde tutan ve bütün dönüşlerin kendisine olduğu Rabbime yemin ederim ki, biz hak yoldayız; hak üzereyiz ve esasen hakkın özü biziz!

— Ölmekten korkmamız için hiçbir sebep yok o zaman!

Baba, oğlunun bu kararlı sözlerine gülümseyiverdi memnuniyetle. Daha da öte hatta; İmam'ın (a.s) ruhunun gülümsediğini hissettim o sırada.

Zülcenah'ı bana yaklaştırarak elini Ali'nin omzuna koydu ve dedi:

— Allah senden razı olsun Ali'm! Rabbim de bilir ya, ben senden pek razıyım. Yüce Allah, babandan taraf en iyi mükâfatla mükâfatlandırırsın seni yavrum!

Ah! Sakin ol Leyla! Yine çizmeyi aştım, biliyorum.

Ama sen böyle ağlayınca, anlatamıyorum işte.

Ne diyordum? Ha evet, baba-oğul ilişkisiydi işte bu! Ama o ikisi arasındaki deryalarca tutkunun bir köşesiydi bu sadece.

Var edilmişler silsilesinin en uç zirvesinde duran ve zirvelerde nazlı nazlı süzülen yavrusunu kıvançla izleyen baba...

Ah! Ağlama Leyla! Ağlayacağın çok şey var daha...

Ben mi? Benim gözyaşlarım elimde değil ki...

Ezan-ı Muhammedî

Mertliğin alınından vurulduğu, ne insanlıktan, ne Müslümanlıktan eser kalmadığı bir zamandı...

Hakikat ve maneviyatın bir pula satıldığı o pusatlarla kaplı çölde Hür b. Yezid-i Riyahi'nin bizim safımıza geçmesi, İslâm'ın hakkaniyetini ispatlayan bir ayet oldu âdetâ. Hür, bizimle savaşmak için gelmişti çünkü. Yolumuzu ilk kesen düşman birliklerinin komutanıydı o. Fırat'ın suyunu üzerimize ilk kesen de yine oydu!

Ama Hür, İmam'ın Allah ve Resulü (s.a.a) nezdindeki makamını çok iyi biliyor, onun "imam" ve "hidayet çırağı" olduğunu inkar etmiyordu.

Bu yüzdendir ki, daha bizim saflarımıza geçmeden çok önce, bir öğlen namazı vakti İmama (a.s) gelerek; "Namazı sizin imametinizde kılmamıza izin verin." demişti de, kendisi ve askerleri İmam'ın arkasında eda etmişlerdi namazlarını.

"Peki onlar, henüz abdestlerinin suyu kurumadan nasıl kılıç çektiler İmama?" diye soracağını biliyorum.

Ama bu, benim değil; insanlık tarihinin bile cevaplamaya utandığı, çünkü verecek hiçbir cevap bulamadığı sorudur işte!

İnsanlık tarihinin çok net ve çok kısa bir sergüzeştir Kerbelâ...

Ne diyordum Leyla?

Ah! Evet, Hür; "Namazı sizin imametinizde kılmamıza izin verin." diye rica edince, İmam (a.s) Aliekber'e dönerek; "Ezan oku!" dedi.

Onca müezzîn, onca kari ve hafız varken, niçin ille de Aliekber?

Aliekber'in okuyacağı o ezanla İmam (a.s) arasında ne tür bir ilişki vardı sahi?

Aliekber'in okuduğu ezanda nasıl bir duygu arıyordu İmam?

Bunu, düşünceyle bulabilmek ne mümkün!

İmam, Hz. Resulullah'ı (s.a.a) özlemişti o sırada belki de...

Belki de İslâm'ın heybetini görmek istemişti Aliekber'in o servi durumunda.

Ya da Aliekber'i'ni karşısındakilere göstermek ve onunla gurur duyduğunu vurgulamak istemişti?

Sevgili dedesi Hz. Resulullah'ın (s.a.a) en bariz nişanesiydi çünkü o.

Belki de şu dünyada duyacağı son ezanı, canından çok sevdiği Aliekber'inin sesiyle dinlemek istemişti, kim bilir?

Aliekber'in yaşlı gözlerini babasına dikerek; "Allah-u Ekber!" diye haykırışında, nice destanlar gizli olduğunu kim bilebilir ki?

O sırada, o ikisinin bakışlarıyla birbirlerine neler söylediklerini kim duyabilir, duysa bile kim anlayabilirdi ki?!

Ama... Leyla!...

Aliekber zırhını giyinip silâhlarını kuşanırken orada olsaydın keşke! Orada olsaydın da görseydin keşke!

Orada olsaydın da görseydin o sahneyi sen de...

İmam (a.s) nasıl da özenle, itinayla hazırlıyordu Aliekber'ini er meydanına... Düğüne hazırlarcasına giydirip kuşandırıyordu civanını...

Aman Allah'ım! Sana bunca özen ve itinayla hazırlanan şu kurbanı, şu naçiz hediyeği, kabul buyurmaz olur musun hiç?!

"Habibim" dediğin sevgili Resulünün (s.a.a) biricik Hüseyin'i bu... Biricik yavrusunu, canından çok sevdiği Aliekber'ini nasıl da canla başla giydirip kuşandırıyor, bak...

Sana kavuşacak...

Yüce dergâhına kabul buyurmaz mısın ya Rabbi?!

Hüseyinî kervan cennet; karşısına dikilen güruhsa, tam cehennem...

Oğul babadan, baba oğuldan neşeli...

İmam'ın (a.s) yarenleri gitmişti birer birer...

Gelip İmamdan (a.s) cihat izni istemiş, desturu alır almaz inanılmaz bir şevkle er meydanına koşup, yiğitçe çarpışmış ve teker teker şehit düşmüştü.

Ashabından kimse sağ kalmamıştı İmam'ın şimdi. "Biz yaşadıkça sizin veya Ehlibeytinizin bu kurbangâha gelmesine razı olamayız!" deyip, izin isteyen o yarenler bu aşk meydanında muazzam bir sınav vermiş ve göz kamaştırıcı başarılarla Rablerinin dergâhına kanatlanmışlardı.

İmam (a.s) ile Ehlibeyti'nden başka kimse kalmamıştı şimdi o azgınlar deryasının karşısında.

İmam, zırhını giyinin silâhlarını kuşanmış ve savaş meydanına çıkmaya hazırlanmıştı.

Ama bu sefer de Ehlibeyt ve Haşimoğulları'nın yiğitleri etrafını sararak yalvarmakta ve; "Biz yaşadıkça tahammül edemeyiz buna, önce bizi gönder!" diye sarılmaktaydılar İmam'ın kollarına.

Aliekber babasının önünde diz çökmüş, onun sağ elini avuçlarının içine almış, sessiz ama deryalar dolusu anlamlı bakışlarla; "Önce ben" diye yalvarıyordu.

Haklısın Leyla! Ağlama diyemem sana.

Her zaman; "Önce siz!" diye yalvaran Aliekber, şimdi;

"Önce ben" diye yalvarmadaydı işte.

İşte o zaman İmam'ın (a.s) Kerbelâ'yı çoktan katetmiş olduğunu anladım.

Çünkü imamdı o, her zaman ve her yerde en önde, en ileride...

Yakınlarının gençleri ellerine sarılıp cihat izni için yalvarırken İmam (a.s), Aliekber'e çevirdi birden bakışlarını...

Kendisinden önce kalbini göndermek istiyordu Sevgili'nin huzuruna, besbelli.

Aliekber de bunu anlamış olacak ki, bakışlarındaki hüznün ansızın dağıldı, neşeyle gülümsedi.

İsmailler Kurbangâhta

İmam (a.s) kendi evinden hediyeler gönderiyordu şimdi...

İsmail'lerini kurbangâha verirken en iyisini seçmek, en iyisinden işe başlamak istemişti belki de.

Belki de; "Henüz kendi oğlum varken, yeğenlerimi gönderemem!" diye düşünmüştü.

"Hüseyin'in (a.s) oğlu varken, Hasan'ın (a.s) oğlu niye? Abbas'ın oğlu, Zeyneb'in oğlu niye?!" denilmez miydi o zaman?

İmam (a.s) kendi ailesinden ilk şehidin, kendi oğlu olmasını istemişti belki de.

Kendi oğlunu şehit vermeyen bir imam, başkalarından, oğullarını şahadete göndermesini bekleyebilir mi sahi? O hüccetti insanlara, yani kesin delil...

Her durumda ve bütün şartlarda en mükemmel davranış örneklerini sergilemek ve insanlara "Nasıl yaşaması,

ne yapması ve nasıl ölmesi gerektiği"ni bizzat kendi fiil ve davranışlarıyla öğretmek için seçilmişti...

Hem...

Aliekber; "Babacığım, senden sonra bir lahza dahi yaşamak istemem ben!" dememiş miydi?

"Babacığım! Sensiz hayatın ne tadı var?! Senden sonra güneş doğmaz olsun!" dememiş miydi?

"Uğruna canım feda! N'olur, destur!" diye yalvarmamış mıydı?

"Fedan olayım!" diyen oydu işte. Evet, ama babasının o sıradaki bakışlarını görmedin ki sen...

Her lahza defalarca feda olmadaydı babası böyle bir oğla...

Oradakiler, Aliekber'in eğilip babasının elini öptüğünü gördüler; ama ben, İmam'ın (a.s) Aliekber'i tepeden turnağa bütün varlığıyla buselere boğduğunu gördüm o sırada.

Çadırlarda bulunan Ehlibeyt, Aliekber'in cihat ruhsatı aldığını duyar duymaz onun yanına koşup etrafını sardılar.

Eyvahlar olsun! Ne velveleydi o!

Ah! Keşke orada olsaydın da görseydin o velveleyi Leyla!...

Ama hayır...

İyi ki orada değildin sen.

Yoksa, oğlunu kendi ellerinle o azgın katiller güruhunun ortasına nasıl gönderecektin ki?

Aliekber'ini...

İtinayla büyütüp, özenle yetiştirdiğin; herkesin gıpta ettiği o nadide çiçeğini...

Dünyanın bütün hasenatı onda bir araya gelmişti âdeta... Aliekber'i görünce, dünyada başka çiçek yok sanırdın.

Boy-bos derler ya... Serviyi kıskandıran...

Gerçek anlamda bir erkek güzeli...
Haşimoğulları'nın Yusuf'u...
Muhammed-i Mustafa'nın (s.a.a) ikinci bir nüshası.
Erdem ve fazilet timsali...
Fazilette, amcası Ebulfazli'l-Abbas'la boy ölçüşür.
Genç Aliekber... Civan mı civan, mert mi mert, yiğit
mi yiğit. Hayran olmamak elde değil gerçekten...
Ah! O vedalaşma sırasında iyi ki yoktun Leyla!
Güneşi, batacağı ufkun kızılığına doğru yolcu etmek
ne kadar da zor gerçekten.
Kimse ayrılmak istemiyordu ondan.
Bırakmak istemiyorlardı dedeleri Hz. Resulullah'a
(s.a.a) onca benzeyen güzeller güzeli, yiğitler yiğidi, ci-
vanlar civanı Aliekberlerini...
Küçük Sakine koşarak gelip, ağabeyinin beline doladı
minik kollarını.
Rukayye, ağabeyinin çizmelerini silip parlatıyordu
özene bezene...
Amcası Abbas... Ebulfazli'l-Abbas... Gururla okşuyor-
du ağabeyi Hüseyin'in gözbebeği Aliekber'inin saçlarını...
Sürekli okşuyor, övüp duruyordu yeğenini.
Çocuklar gibi sevinçliydi nedense. Bakışları, yeğeniyle
ne kadar gurur duyduğunu anlatmaya yetiyordu zaten.
Aliekber o sırada; "Amca, benim için öl." dese, Ebulfaz-
li'l-Abbas hemen oracıkta ölürdü Leyla, biliyor musun?...
Ne kadar övünsen azdır Aliekber'inle.
Yine mi ağlıyorsun Leyla?
Orada olmaman çok iyi oldu!
Abbas'la Aliekber'in vedalaşmasına hangi yürek da-
yanır ki, ana yüreği de dayanabilsin?

Zeynep mi? Evet, o da oradaydı...

Onu hatırlatınca, beni de ağlattın işte.

Kerbelâ'da olsaydın, ne yapacaktın sahi?

Evet, sen Kerbelâ'da olup da ne yapacaktın ki?

Aliekber'ine analık mı edecektin?

Onu cepheye uğurlarken, ağlamayacak mıydın?

Ah-u figanlar edip, yumrukla göğsünü dövmecek miydin?

"Ali'm! Anan kurban o servi boyuna! Nereye gidiyorsun Ali'm?!" diye haykırmak istemeyecek miydın?

Evlâdını bağına basıp, gözyaşlarıyla onun zırhını ıslatmayacak mıydın?

"Senden sonra dünyam kara benim!" diye boynunu büküp ağlamayacak mıydın?

Zeynep de aynısını yaptı işte!

Orada olmadığına hayıflanma Leyla! Senin yapacağın her şeyi Zeynep yaptı işte!

Evlâdına gözyaşı döken bütün anaların gözyaşlarına yemin ederim ki, sen orada olsaydın bile, yine de herkes Zeyneb'i onun annesi zannedecekti.

Zeynep...

Büyük kadın...

Sevgi, şefkat, cesaret ve yiğitlik timsali.

Ne de güzel koymuş onun ismini koyan.

"Zeyn" (Arapça'da) "süs", "ziynet" demek; "eb" de baba. "Zeyneb" babasının süsü, ziyneti demek yani...

Allah'ın Arslanı Hz. Aliyyü'l-Murtaza'nın (a.s) süsü Zeyneb...

Annesi Sıddıka-i Kübrâ'nın...

Hakkında, Kevser Suresi ve Ebrâr Ayetleri inen örnek İslâm kadını Hz. Fatıma Zehra'nın (a.s) "Süs"ü...

Faziletler Babası

Ah!

Zeynep gibisi var mı dünyada?

Ağabeyi Hüseyin'in (a.s) dayanağı.

Yeğeni Aliekber'in görkemli halası.

"Erdemler Babası" Abbas'ın medar-ı iftihar.

Vefakâr kız kardeşi...

İmam'ına sadık fedâî!...

Kerbelâ'da Avn ile Muhammed'i gören, bilhassa onların o yiğitçe çarpışmalarından sonra nasıl şehit düştüğüne şahit olanlar; "Bu genç delikanlıların annesi yok mu? Hüseyin'in (a.s) bu iki yeğeninin annesi yok mu?" diye soruyorlardı.

"Yere düşen her şehit için ağıtlar yakıp, başucuna koşan bir kadın vardı. Bu iki gencin başucuna niçin hiçbir kadın gelmedi? Niçin onlara ağıt yakan bir ana çıkmadı? Anneleri vardysa, neden ah-u figan etmedi, karalar giyinip; 'Yavrularım!' diye bağrına vurmadı, saçlarına el atıp başına toprak savurmadı?!" diyordu düşmanlar.

Şaşırmakta haklıydılar tabi.

Onlar şehit olup da kanlar içinde yere yığılınca, dayılarından, yani İmam Hüseyin'den (a.s) başka koşan olmamıştı başuçlarına...

Hâlbuki Zeynep orada, çadırının önünde bekliyordu. Ağabeyi Hüseyin'di (a.s) onun ve imamı...

İmam'ına, sevgili ağabeyi Hüseyin'e (a.s) minnet addedilir diye, zerrece tepki göstermemişti oğullarını şehit verirken...

Ama Aliekber'e öyle bir sarılmıştı ki o... Orada olup da görecektin Leyla! Ancak İmam (a.s) ayırabilirdi onu Ali'sinden...

Kendi oğulları birer birer gözlerinin önünde lime edilirken, kılı dahi kıpırdamayan ve o sırada duygusunu bastırmayı becerebilen Zeynep, Aliekber'i meydana uğurlarken takatini yitirmiş, bir ağabeyine, bir Ali'sine baka baka ağlamış, ağlamıştı.

Onu ancak İmam (a.s) ayırabilirdi Aliekber'den.

Çadırlardaki kadınlarla çocuklar ah-u figan ettikleri ya da korkutucu bir hadiseyle karşılaştıkları zaman, İmam (a.s) Aliekber'i gönderir ve o da onlara teselli vererek sakinleşmelerini sağlardı.

Ve şimdi teselli ve sükunu uğurlamadaydılar aralarından...

Dehşete kapılan çocuklarla kadınları yatıştırması için kim vardı gönderilecek şimdi?

Kim teselli verecekti ah-u figan edenlere?

Kim sakinleştirecekti şimdi ah-u zâr eden anaları, dövünen bacıları, ürken çocukları?...

Ve dahası...

Evlât dağı gören herkese Aliekber'ini gönderip teselli veren İmam Hüseyin'e (a.s), kim teselli verecekti şimdi?

Ağla Leyla, ağla...

Yoksa yüreğin patlayacak, biliyorum...

Zeynep'le diğer Ehlibeyt kadınları, Aliekber'in savaş meydanına gitmesini önlemeye ve onu vazgeçirmeye çalışıyorlardı.

Biri kemerinden asılmış, biri koluna yapışmıştı; biri zırhından tutmuş, biri (Sakine) ayağına sarılmıştı...

Ve Zeynep kolunu Aliekber'in boynuna dolamış, yeğenine sıkıca sarılmış; "Nereye gidiyorsun servi boylum? Ay endamlım, güneş yüzlüm, ey dedem Resulullah'ın (s.a.a) eşsiz emaneti, ey ağabeyim Hüseyin'in gözünün

nuru, gönlünün sevinci, ey Haşimoğulları'nın güneşi!" diye gözyaşları içinde diller döküyordu.

Eline, omzuna, boynuna, beline, kollarına, hatta ayaklarına sarılmış olan bunca kalbi, bunca duyguyu, bunca vefa ve sevgiyi nasıl silkelesindi Aliekber şimdi?

Onca kalbin, onca gönlün, onca buruk yürek ve bükük boynun ağırlığını hangi pehlivan taşıyabilirdi ki?

İşte bu yüzden İmam (a.s) yetişiverdi Ali'nin imdadına:

— Bırakın onu azizlerim! Bırakın Aliekber'i yaremler! O, Rabbi'yle buluşmaya gidiyor, görmüyor musunuz? Ahdine vefa etmeye, alını açık, yüzü ak olarak Yüce yaratıcısının dergâhına varmaya hazırlanıyor...! Rabbinin aşkında eriyip, fani olmuş pek değerli bir kuldur o! Onu şimdiden Rabbi uğruna, O'nun aşkı yolunda ölmüş bilin! Allah yolunda kılıçların saldırısına uğramış, mızraklara hedef olmuş, lime lime kanlar içinde toprağa serilmiş olarak görün şimdiden Ali'yi! Şimdiye kadar bütün sınavlarından yüzünün akıyla çıktı o. Bu sınavını da aynı izzet, onur ve şerefle vermesini ve bu zor sınavdan da yüzü ak çıkmasını istemez misiniz onun?

Ah Leyla! İmam'ın (a.s) bu sırada Zeyneb'e sarılarak şefkatle söylediği o cümleyi duyup da yanıp yakılmamak elde mi?

— Zeynep! Bacım... Zeyneb'im benim! Ali'mizin yöneldiği şu kurbangâhı Hz. İsmail (a.s) bile gıptayla seyretmiyor mudur şimdi? Sevgili dedemiz Hz. Resulullah'la (s.a.a) buluşmaya giden Ali'mizi ağlayarak mı uğurluyorsun?

Ben mi? Nasıl ağlamam şimdi Leyla; çünkü o sırada...

Evet, kardeşi Zeyneb'i yatıştırabilmek için bunları söylediği sırada İmam da ağlıyordu çünkü.

Ama sessiz ve metin...

Diğerlerine göstermemeye çalıştığı o mazlum göz-yaşlarıyla...

Hz. Peygamber (s.a.a) de küçük İbrahim'ini kaybettiğinde ağlamadı mı?

Ağlamamak elde mi?

"Ağlamayan yürekte merhamet olmaz!" diye buyurmadı mı Efendimiz (s.a.a), ağladığı için kendisini kınayan taş yürekli gaddar cahiliye geleneği taraftarlarına?

Melekler Ağlıyor

Kaldı ki... Melekler de ağlıyordu o sırada.

Göklere saf saf dizilen meleklerin ağladığını gördüm ben.

İmam'ın (a.s) son cümlesi üzerine kollar gevşedi, Ali'ye sarılan yürekler acıyla dağıldı, eller gevşedi. Zeyneb'in ister istemez Ali'yi bırakıp; "Ağabey!" diye haykırarak İmama sarılması, ortalığı matem yerine çevirdi.

Göz yaşları...

Dövünmeler...

Yere kapanıp güçsüz yumruklarla toprağın bağrına bağrına vurmalar...

Ben giderim yâne yâne.

Aşk boyadı beni kane...

Ama, ya İmam?

Aliekber'e özenle zırhını giydirip itinayla ona silâhlarını kuşandırırken, onu can-u gönülden kendi elleriyle hazırlayıp uğurlarken, İmam da büsbütün vazgeçebilmiş miydi Ekber'inden, Ali'sinden?

O zaman, sevgili dedesi Hz. Resulullah'tan (s.a.a)

yadigâr kalan "Edîm" kemerini Aliekber'in beline bağlayıp da tokasını sıkarken, kendi beli neden bükülüvermişti İmam'ın?

Ali'ye çelik tolgasını giydirir, onun o kara saçlarıyla gür sakalını itinayla düzeltirken, İmam'ın (a.s) kendi saç-sakalı neden perişandı öyle?

Neden ağarıvermişti bir anda öylesine saçları?!

Çifte su verilmiş ağır Mısır kılıcını oğlunun beline takarken, neden kendi beli bükülmüş gibi geldi bana?!

Aliekber'in binmesi için yularımdan tuttuğu ve elini de babasının omzuna koyarak üzengiden eyere sıçradığında, İmam'ın (a.s) ne kadar şefkat dolduğunu ve dizleri bir lahza olsun titrememesine rağmen bakışlarıyla biricik Ali'sini nasıl öpüp kokladığını, fark etmediğimi mi sanıyorsun?

Bu nasıl bir "baba-oğul" ilişkisiydi ya Rabbi? Birbirlerinden güç alıyor, birinin bakışlarıyla diğerine enerji aktarıyordu.

Bu ikisinde iki değil, bir tek yürek olsa gerek.

Bakışlarıyla konuşuyor, bakışlarıyla anlaşabiliyor, bakışlarıyla vedalaşıyorlardı.

Eyere oturmadan önce babası; "Şöyle biraz yürü de seyredeyim seni." demişti Aliekber'e.

Sevgili dedesi, Fahr-i Kâinat Hz. Resul-i Ekrem'in (s.a.a) yürüyüşünü artık hiç göremeyeceğini biliyordu çünkü İmam (a.s)...

Ayın On Dördü Gibi

Aliekber meydana doğru yürümeye başladı.

Dolunay mı desem, servi mi desem, yıldızların gökyüzünde kaynaması mı desem? Bilemiyorum...

Bu sırada İmam'ın gözlerinin dolduğunu gördüm, sağ avcunu havaya doğru tutarak münacata başladı:

— Şahit ol ya Rabbi! Kulların arasında suretiyle, siretiyle; fiziğiyle, ahlâk ve davranışlarıyla, hatta konuşması ve yürüyüşüyle sevgili Peygamberine en çok benzeyen şu gençtir işte... Sen de bilirsin ki biz Ehlibeyt, ne zaman sevgili dedemiz Hz. Resulullah'ı (s.a.a) özleyecek olsak, onun firakıyla yanıp tutuşan yüreğimize ne zaman bir nebzecik su serpmek istesek, Aliekber'e bakar, onu seyreder, onunla konuşurduk. Şimdi bu genç sana geliyor işte... Şu zalim kavmin kılıçlarıyla ve susuz olarak...

No'ldu sana Leyla? Niye fenalaştın birden öyle?

Hata bende... Bu kadar anlatmamalıydım sana... Bunca yüklenmemeliydim dünyalar dolusu gam ve keder yüklenen o zayıf yüreciğine. Ama ne gelir elden?

Onu ne kadar çok sevdiğimi sen de biliyorsun.

Gündüzün ortasında ansızın karanlık çöker de gece oluverirse, hiç susmam artık!

Asıl şaşılacak şey, güneş vurulduğu ve yıldızlar teker teker oklanıp yere düştüğü hâlde, hâlâ gündüzlerin "gündüz" diye biliniyor olması...

6.
BÖLÜM

Kerbelâ Çadırlarında...

Ve şimdi çadırlardan çok uzaktaydık...

O azgınlar güruhunun tam karşısında...

Ve en acı olanı, biraz ötede Fırat'ın gürül gürül akması...

Ve şu ümmetin Peygamberinin (s.a.a) en aziz evlâdının susuzluktan dudaklarının çatlamış olması...

Ben de susuzum...

Susuzluktan kavruluyor içim dışım...

Çölün ne demek olduğunu bilirsin.

Her saat başı birkaç yudum su içmeden dayanabilmek mümkün mü?!

Ve biz, günlerdir susuzuz...

Dile kolay; günlerdir...

Kurda, kuşa esirgenmeyen Allah'ın nehri, Allah Resulü'nün Ehlibeyti'nden esirgeniyor burada.

Kertenkeleler bile serbestçe sahile yanaşıp içebiliyor Fırat'ın suyundan...

Ama aynı su bize yasak...

İnanılır gibi değil, biliyorum; ama bu dehşetengiz cinayeti işleyenlerin çoğunun "sahabe" ve "tâbiîn" adıyla

anılmakta olduğunu bilmek, daha fazla kahrediyor beni.

Bizi susuzluktan daha çok yakıp kavuran şey bu gerçektir işte...

Aman Allah'ım...

Yarın Hz. Resulullah'ın (s.a.a.) yüzüne nasıl bakacak şu ümmet?

Ve bu büyük faciayı oturup seyredenler nasıl; "Şefaata ya Resulallah!" diyebilecekler mahşerde?!

Yeryüzü durdukça, bu inanılmaz zulmü kınamayan ve bu olayın katilleriyle müsebbiplerini her gün lânetlemeden yastığa rahatça baş koyabilenler, Hakk'ın huzuruna vardıklarında ne yapacaklar?!

Rahman'ın sevgili Resulü'nün (s.a.a) en azizlerine reva görülen şu katliamı; "Geçmişte vuku bulmuş bir hayatı, oldu-bitti." diyerek tanımlayan ve; "O kavmin her ikisinin de sevabı ve günahları kendilerine aittir, biz onlar hakkında fikir belirtmeyiz." diyerek işin içinden kazasız-belâsız sıyrılmayı yeğleyenler, dünya ve ahiretin kaza ve belalarına yakalanıp da "ya Allah" dedikleri ve yeri geldiğinde, "ya Resulallah!"... diye yakardıkları zaman arşın meleklerinden ne cevap alacaklar acaba?

Her kavmin, peygamberinden sonra saptığını duymuştum; ama bu kadar erken olabileceğini hiç mi hiç düşünmemiştim.

"Andolsun zamana ki, insanoğlu zarardadır..."³

O koca Kerbelâ'da, benle Aliekber'in yapayalnızdık şimdi...

Karşımızdakiler mi?

Onlar bizden değildi ki, düşmandı bize...

Bizi öldürmeye, Yezid'in rızasını kazanabilmek için Allah'ı, Kitab'ı ve Sünnet'i çiğnemeye gelmişlerdi buraya...

Bu tarafta sadece benle Ali'yiz şimdi. Safımız bundan ibaret.

Karşımızdaki saflardaysa göz alabildiğine düşman. Otuz binden fazla...

Tepeden tırnağa silâhlı, gözünü kan bürümüş azgın güruh ordusu...

Resulullah'ın (s.a.a) halifesinin (!) askerleri! Resulullah'ın (s.a.a) ailesinin bütün erkeklerini kılıçtan geçirme emri almışlar halife (!) den!...

Göz alabildiğine atlı, süvari; göz alabildiğine mızrak ve kılıçtan seli... Birazdan üzerimize yığılacaklar...

Askerleri saymak mümkün değil; ama ben hayatımda bunca atı bile bir arada görmedim.

Çeliğin güneşte nasıl parladığını, gözleri kör eden onca çelik silâhın yankısıyla karşılaşınca anladım.

Kamaşmaktan da öte, kör edici bir parlamış...

Vahşi naralarıyla bizi korkutmaya çalışıyorlar.

Ama nafiye...

Şahadete azmettikten sonra ha bir kişiyle savaşmışsın, ha bin kişiyle, ne fark eder?!

Bir de olsa, bin de olsa, şu kılıçların getireceği şey sadece "ölüm" değil mi?

Alabilecekleri tek şey "bir can" değil mi?

Dahası, Rabbinin rızasına koşan ve bir an önce cedit Resulullah'la (s.a.a) buluşabilmek için can atan Aliekber'in aradığı da bu değil mi zaten?

Onun, gözlerini kırpmadan ve inanılmaz bir soğukkanlılıkla o güruha yaklaştığı lahzaları hiç unutmam. Tam karşılarına gelince, durmuş ve gözlerini bir an dahi

onlardan ayırmaksızın hafif bir mahmuzla meydanı dolaşmamı istemişti.

Dünyanın bütün atlarının gücü bende toplanmıştı sanki. Ben bir iki şahlanıştan sonra meydanı süratle dolaşırken, o recez (meydan) okumaya başladı.

Recez, ama ne recez!..

Resulullah'a En Çok Benzeyen İnsan

Hz. Resulullah'ı (s.a.a) karşımda sandım birden...

Hayber kahramanı, Allah'ın Arslanı Hz. Ali (a.s) idi bu recezi okuyan sanki!

Damarlarında onların kanı vardı işte!

O, salabet, ceberut ve celâliyle düşman ordusunun yüreğine korku düşürmüştü.

"Hey! Siz! Bir avuç insanın önüne binlerce askerle çıkan ödleler ordusu!" diye haykırmak istiyordum ki, Aliekber'in gür sesiyle irkildim:

"Ben Aliekberim! Hz. Ali'nin oğlu Hz. Hüseyin'in, Ali'siyim ben! Allah'a yemin ederim ki, Peygamberin velâyetinin sancaktarları biziz!"

"Allah'a yemin ederim ki, o şerefsiz düşman (Yezid) hükmedemeyecektir bize! Sizi değil, şu çölün kumları sayısınca üzerimize ordu salsa, diz çökertemez hiçbirimize!"

"Allah Resulü'nün Ehlibeyti'yiz biz! Ya Allah yolunda şerefle yaşar, ya Allah yolunda şerefle can veririz! Babam, İmamdır benim! Allah'a yemin ederim ki, son nefesime kadar onu sizin karşınızda şu kılıcımla savunur ve kıyasıya çarpışırım sizinle!"

Doğrusunu istersen; onun bu meydan okuyuşu, benim de cesaret ve gücümü kat kat artırmış, düşman saf-

larındaysa bir kasırga etkisi yaratmıştı. O korkaklar ordusunun tavşan yüreklerinin sesini duyar gibiydim!

Ah, Aliekber'le olduktan sonra bütün dünyayla savaşmaya hazırdım ben!

Bu sırada Aliekber'in; "Nereye dönersen dön, Allah'ı karşında bulursun." dediğini duydum.

Aliekber, kahramanca meydan okuyor ve kendisiyle savaşacak er istiyordu; ama düşman ordusundan bir tek kişi bile onun karşısına dikilme cüreti gösterememişti henüz.

Sa'd oğlu Ömer hangi komutana gitse, adam bir bahane öne sürerek Ali'nin karşısına çıkmaktan kaçınıyordu. Yezid ordusundaki onca serseri, ayyaş ve gaddar katillere rağmen Ali'nin karşısına çıkarabilecek bir tek adam bulamamıştı Sa'd oğlu.

Bu arada, Tarık b. Tubeyt'e ilişti gözü.

Tarık, o bölgenin en tehlikeli kabadayılardan biriydi. "Tarıkta yürek var; ama kafa yerine kuş beyni bile bulamazsın." denilirdi onun için.

Sa'd oğlu, Tarık'a yanaşıp askerlerin önünde; "Şu delikanlının işini bitirebilirsen, Musul Valiliğine atanmanı sağlarım." dedi.

Tarık neye uğradığını şaşırmişti. Musul Valiliği değil, bir köye muhtar olmaya bile razıydı o. Ama Sa'd oğlu Ömer'in lakayt bir tavırla "şu delikanlı" diye bahsettiği genç, Aliekber'di. Onun ne yaman bir savaşçı olduğunu anlamak için babasının Hüseyin (a.s), dedesinin de Allah'ın Arslanı Ali (a.s) olduğunu hatırlatmak yeterliydi.

Tarık o güne kadar birçok kabadayıyı haklamıştı; ama bu kez durum çok farklıydı, Haşimoğulları'nın meşhur Aliekber'i vardı karşısında. Ömer'in bu emrivakisini nasıl reddedecekti şimdi...

Bir süre bakışlarını Ömer'in gözlerinin içine dikip öylece baktı, aradığı bahaneyi bulmuştu:

— Sen sözünü tutmazsın Ömer, bilirim seni! Resulullah'a en çok benzeyen insan olan şu genç savaşçının önüne sürüp kanıma girecek, Musul Valiliği falan da veremeyeceksin, biliyorum!

Bu bir nevi pazarlıktı. Ömer fırsatı kaçırmayarak elini kaldırıp, askerlerin önünde yüksek sesle bağırdı:

— Söz veriyorum! Hey! Hepiniz şahit olun, şeref sözü veriyorum!

Tarık bu vartayı nasıl atlatacağını düşünürken, yanındaki samimi arkadaşı kulağına bir şeyler fısıldadı. Tarık Ömer'e dönüp alaycı bir sırıtışla:

— İstemez! Doğru söylüyorsan, Rey'le birlikte Musul'u da kendin için ayarla!

Ve ardından bir kahkaha patlattı:

— Ama, sıkıysa tabi! Hah! ha!

Ömer, Tarık'ın zaafını yakalamak için elinden geleni yapıyordu, küçümseyici bir bakış fırlatarak, tahrik etmeye başladı onu:

— Ne o? Korkuyor musun yoksa?

— Benim korkmadığımı bilirsin! Hem, daha önce de söylemiştim sana, bu kervandakiler arasında ikisiyle savaşmayacağım diye. Biri Ali oğlu Abbas, biri de bir saattir meydanda hasım bekleyen şu Hüseyin oğlu Ali!

Tarık'ın adamları onu tasdiklercesine başlarını Salla-yıp homurdandılar.

İşler sarpa sarıyordu. Tarık'ı razı edemezse, Alieker'in karşısına çıkaracak savaşçı bulamayacaktı. Bu nedenle sesine âmirâne bir ton vermeye çalıştı:

— O hâlde, Müslümanların halifesi ve müminlerin emiri adına şu meydana çıkmanı emrediyorum sana!

Tarık ise, kahkahasıyla ortalığı çınlattı:

— Neler söylediğinin farkında mısın sen? Ne halifesi, ne emiri be adam?! Eğer Yezid gerçekten halifeyse, Hz. Peygamberin Ehlibeyti'ni niye öldürüyoruz burada? Müminlerin emiri ha? Hah! ha! Biz buraya müminleri öldürmeye gelmedik mi Ömer? Yezid'e bu makam ve mansapları biz verdik be adam! Şimdi sen kalkmış bana da mı "halife"den bahsediyorsun? Halifeymiş! Hadi oradan sen de!

— Bu sözlerinle kendi durumunu zorlaştırıyorsun Tarık. Emir emirdir, karşı gelme!

— Benim kimseden emir almayacağımı bilirsin! Ben buraya emir değil, sarı altınlar almaya geldim!

— Rica ediyorum Tarık... Şu delikanlı, ordunun moralini sıfırlıyor, baksana... Lütfen bir şeyler yap...

— Ha, şöyle! Ama verdiğin sözü tutacağından emin değilim yine de!

Sa'd oğlu Ömer alelacele parmağındaki mühürlü yüzüğü çıkarıp, hışımla Tarık'ın eline tutuşturdu:

— Al, bu da garantisi! Daha ne istiyorsun? Hadi, bitir işini şu delikanlının artık!

Onlar böyle tartışıp dururlarken biz meydana, kızgın güneşin altında süratle dolaşıp duruyor, karşımıza çıkacak bir hasım bekliyorduk.

Aliyyü'l-Murtaza Oğlu'nun Hamaseti

Binicim de benim gibi kan ter içinde kalmıştı. İkimiz de susuzluktan telef olmak üzereydik.

Aliekber bütün bir orduya meydan okumaktan yorulmuş, ama karşımıza hâlâ bir tek kişi dahi çıkamamıştı.

İşte bu sırada ansızın bir atlının dört nala bize doğru yaklaştığını gördüm.

Ok yaydan fırlarcasına düşman ordusunun içinden sökün edivermişti birden bire.

İriyarı binicisini tanımakta gecikmedim... Tarık'tı bu. Uzun mızrağının yarı ortasını sağ koltuğunun altında tutmuş, süratle bize doğru geliyordu.

Bizi gafil avlamak istediği belliydi.

Aliekber bu sırada durmuş, ona bakıyordu.

Kıpırdayacak mecalimiz yoktu, bu işler an meselesiydi çünkü.

Aliekber'in bir taş sessizliğiyle öylece kaya gibi dimdik eyerde oturduğunu görünce, gafil avlandığımızı hissettim.

Hiç kıpırdamıyordu. Gafil avlanmıştı galiba.

Bari ben bir şeyler yapıp, onu bir ani saldırıdan kurtarayım dedim; ama çok geçti artık.

Tarık, yıldırım hızıyla hemen yanı başımızdan geçmişti bile!

Tek hatırlayabildiğim şey, binicimin hafifçe sağa kaykılıp, sonra yine önceki pozisyonuna dönmesi oldu.

Yine hiç kıpırdamadan öylece duruyordu.

Aman Allah'ım! Yoksa?!

Ani bir hareketle başımı sağ tarafa çevirerek, ok gibi uzaklaşmakta olan Tarık'a baktım.

Oh!

Aliekber'in mızrağı, göğsünden girip sırtından çıkmıştı.

"Ölmeye bile fırsat bulamadı!" derler ya, tıpkı öyle... Bir göz açıp kapayıncaya kadar olup bitmişti bütün bunlar!

Tarık, hızla uzaklaşan atının üzerinde dimdik duruyordu.

Derken, iki büklüm oldu. Sonra da gevşeyen parmaklarından yuların kaymasıyla birlikte o, hızla bir külçe gibi yere düşüp metrelerce yuvarlandı.

Her şey çok ani olmuş, o meşhur Tarık göz açıp kapayıncaya kadar kanlar içinde cansız, yere serilivermişti işte!

Düşman ordusu, kitle hâlinde donup kalmıştı âdetâ.

Koca Kerbelâ'da gürül gürül akan Fırat'ın coşkunun sesinden başka hiçbir ses duyulmuyordu.

Vahşice naralar atan şu binlerce kişilik ordu, hepten dilini yutmuştu sanki.

Ali'nin hafif bir mahmuz işaretiyle yerimden oynadım, yavaş yavaş sağ cenaha doğru ilerlemeye başladık.

Bu sırada ötede, uzakta, İmam'ın (a.s) bize baktığını gördüm. Zülcenah'la küçük bir tepenin üzerinde durmuş, bir kaya misali oturduğu eyerden vakarla bizi izliyordu.

Tarık'ın kısa bir çarpışmaya bile fırsat bulamadan böylesine ağır bir yenilgiyle ve gözü açık gitmesi, oğlunu kahretmiş, çılgına çevirmişti. Gözlerini kan bürüyen delikanlı, öfke içinde bize doğru at koşturuyordu.

Elinde uzunca bir kılıç vardı.

Babası gibi hantal, insan azmanı denilecek kadar iri yarıydı.

Ama, arslana koşan tavşana benzettim o sırada onu nedense...

Babası gibi o da bizi gafil avlamak istemiş ve aniden üzerimize saldırmıştı.

Aliekber yine öylece dimdik duruyordu eyerin üzerinde.

Zerrece korku duymaksızın, bir kaya gibi güçlü, kendinden emin, sakin ve sessiz...

Her şey bir çırpıda olup bitmişti.

Tarık'ın oğlunun atı ok gibi tam yanı başımdan geçerken, ayaklarımın önüne bir kelle düşüverdi!

Tarık'ın oğlunun kellesiydi.

Hâlâ şaşkınlıkla bana bakıyordu.

Bu ne süratti öyle?! Ali'nin ne zaman kılıcını kaldırdığını ben bile görmedim.

Başsız gövde, atın üzerinde gidiyordu hâlâ...

Çok geçmeden o da yere yuvarlanmış, sahibinin başını göremeyen zavallı at ürkerek bir iki adım gerilemişti.

Nedendir bilmem, kimse gelip de bu baba oğlun cesedini götürmeye cüret edemedi.

Aliekber'in sürati, cesareti ve mahareti herkesi şaşkına çevirmişti.

Böyle şeyler ancak masalarda olur, efsanelerde anlatılırdı.

Ama Kerbelâ gerçek bir efsaneye tanık oluyordu şimdi işte.

Damarlarında Hz. Resulullah'ın (s.a.a) ve Haydar-ı Kerrar Aliyy-i Murtaza'yla (a.s) Sıddıka-i Kübra Zehra-ı Ethar Hz. Fatıma'nın (a.s) kanını ve canını taşıyan Aliekber'le bizi uzaktan vakarla seyreden İmam (a.s) içinse, tamamen doğal ve basit vakıalardı bunlar.

Aliekber'in şimşeği andıran kılıcıyla cehenneme yuvarlanan üçüncü kişi, Tarık'ın 2. oğlu Talha oldu.

Onu, Mısra b. Galip izledi.⁴

Her ikisi de, tıpkı öncekiler gibi göz açıp kapayıncaya kadar kanlar içinde toprağa serilivermişti!

Ama şu Mısra b. Galib'in çehresi pek aşına gelmişti bana... Fırsat olsa, onu daha önce nerede gördüğümü soracaktım atından, ama bunu hiçbir zaman soramayacağım ondan artık. Çünkü Aliekber'in kılıcı bu kez çok daha farklı ve ilginç bir destan yaratmış, binicisiyle birlikte atını da ikiye biçmişti!

Bu inanılmaz darbe karşısında, düşman ordusundan yükselen hayret dolu sesleri hiç unutmam.

Bu olayı görünce, düşman saflarının en önünde duran birçok kişi hemen o sırada atının başını çevirip süratle Kerbelâ'yı terk etmiş, Sa'd oğlu Ömer'in muhafızları bu askerlerin bir kısmını zorla geri çevirmişlerdi.

Doğrusu ben bile şimdiye değin Hz. Ali'den (a.s) başka, binicisiyle atını bir anda ikiye biçen böyle bir darbe görmüş değildim.

Bu nedenledir ki, Mısra'nın gözlerinin fal taşı gibi açılması gayet doğaldı. Bu darbeden birkaç saniye sonra bile Mısra'nın, vücudunun ikiye ayrıldığına ve vücudunun ortasından rüzgârın geçeceğine kendisinin bile inanmadığını biliyorum.

Düşman ordusu dehşete kapılmıştı. O büyük ordudan cıt çıkmıyordu şimdi.

4- Bu inanılmaz çarpışmaların bütün teferruatı, olaya şahit olan yüzlerce ravinin nakliyle tarih ve maktel kitaplarında mevcuttur. Daha geniş bilgi arayanlar, kitabın sonunda verdiğimiz kaynaklara başvurabilirler.

Resulullah'ın Evlâtları Böyledir...

Aliekber'in teker teker ve kolayca devirdiği bu adamlar, alelâde kimseler değildi çünkü.

Her biri tanınmış bir kabadayı, meşhur birer savaşçıydı.

Ama düşmanı dehşete düşüren şey, öldürülenlerin kimliği ve sayısı değildi sadece.

Çok kısa sürede yenilmeleri ve "öldürülüş şekilleri" de başlı başına korku ve dehşet sebebi olmuştu şimdi.

Karşımıza çıkanların hiçbiri savaşacak mecal dahi bulamamıştı çünkü.

Bu da, karşılarındaki bu genç kahramanın gerçek anlamda bir "savaş teknikleri ustası" olduğunu ve bu işi gerçek uzmanlardan öğrendiğini ortaya koyuyordu.

Binicisiyle birlikte ikiye ayrılan at, onun aynı zamanda çok acı bir kuvvete de sahip olduğunu göstermişti.

O kadar alçakgönüllü ve sade görünüşlü olması beni de yanıltmış, onun savaş meydanında böyle harikalar yaratabileceğini hiç düşünmemiştim.

Ağla Leyla, ikimiz de ağlamakta haklıyız...

Yeteneklerini gizler, övünmekten ve övülmekten hiç hoşlanmazdı.

Onun yaman bir savaşçı olduğunu duyanlar da, duydukları gerçeğin böylesine bir zirve olabileceğini akıllarından dahi geçiremezlerdi şüphesiz.

Fazla söze ne hacet? Doğrusunu istersen karşımızdaki otuz küsür bin kişilik ordu fiilen yenilmişti artık.

Meydanın kayıtsız şartsız bir tek galibi vardı: Hüseyin b. Ali'nin (a.s) oğlu, Aliekber!

O, yenilmesi imkânsız bir kahraman ve karşılarındaki kalabalıkta, onun ezici gücü ve inanılmaz savaş mahareti

karşısında kıpırdayacak mecal dahi bulamayan bir "bozguna uğramış sefiller ordusu"ydu!

Bu sırada yine uzaktan bizi izleyen İmam'a takıldı gözüm...

Baba-oğul arasında gidip gelen o güçlü bakışlar ve İmam'ın memnuniyetle, gülümseyen bakışlarıyla Ali'sine söylediği o "aferin"ler mi veriyordu yoksa bu olağanüstü güç ve kuvveti ona?

İmam'ın (a.s) o tatlı tebessümü...

Memnuniyetini ifade eden o derya derini bakışları.

İnanç sahibi her insan, onun bu tebessümünü kazanabilmek için bir değil, bin kez ölümü kucaklasa yeridir.

O başı bulutlara değen yüce dağdan bu lâle bahçesine ulaşan tarifi imkânsız esinti, çölün tandırı andıran sıcağında -susuzluk da dâhil- her şeyi unutturuyor ve Ali'nin gücüne güç katıp direncini pekiştiriyordu.

"Bu iş böyle giderse, düşman ordusu ya teker teker ölecek veya birkaç saat sonra çil yavrusu gibi dağılacak" diye düşündüm o sırada.

Aliekber böyle savaşılmaya devam ederse, çok geçmeden düşüncemde haklı çıkacağımdan emindim.

Ama bu namertler ordusu, o güne kadar hiç bozulmamış olan "Arapların savaş geleneği"ni bozdular alçakça.

Uzakta olmasına rağmen birden, İmam'ın (a.s) bakışlarının değiştiğini ve renginin hafifçe sarardığını fark ettim.

Endişeyle bizim arkamızda bir yere bakıyordu.

Aliekber de ondaki bu ani değişikliği görmüştü.

Ani bir hareketle geriye döndük.

Namertler ordusu, iki koldan topluca saldırıya geçmişlerdi!

Çok çirkin bir manzaraydı bu. Müşrik Arapların bile kitabına sığmayan bir namertlikti...

Her koldan bin kişilik süvari saldırıyordu.

İki bin süvarinin kaldırdığı kesif toz bulutu, savaş meydanının görüntüsünü bütünüyle değiştirmişti.

Bu gidişle, korkunç bir hezimete uğrayacağını ve ölümüne çarpışılan geleneksel teke tek savaşla Aliekber'i yenebilmenin imkânsız olduğunu anlayan Sa'd oğlu Ömer, o güne değin hiçbir savaşta görülmemiş bir kalleşlik daha yaparak bir tek savaşçının üzerine iki bin atlı salmıştı.

Ortalık nal sesleri ve korkunç naralarla inliyordu şimdi.

Bu tür savaşları görmediğin için; sen orada olsan, deprem oluyor sanırdın...

Tepeden tırnağa silâhlı bin atlı Muhkem b. Tufeyl'in, bin atlı da İbn Nevfel'in komutasında, sel gibi üzerimize gelmedeydi...

Yarasaların İhaneti

Şunu hemen söyleyeyim ki, bu iki bin atlıyla savaştığımız süre boyunca; "Aliekber susuz... Yorgun... Uykusuz. Nice yakınlarının ve en samimi arkadaşlarının ölümüne şahit oldu şu 48 saatte. Buna rağmen inanılmaz bir güç ve enerjiyle nasıl da savaşıyor!? Ya yorgun, susuz, uykusuz ve matemli olmasa nasıl savaşırdı acaba?" diye düşündüm hep.

Ve şunu da anladım ki, benim ona gereğince destek olmam ve tam iki bin atın şecaat ve gayretiyle o meydanın altını üstüne getirmem gerekiyordu...

Aliekber bu defa, daha önceki teke tek çarpışmalarda olduğu gibi kaya misali dimdik ve hareketsiz durmadı, Hafif bir işaretle hareket emri verdi.

Yayından fırlayan ok gibi sağ cenaha doğru kanatlandık.

Onunla olduktan sonra bir kişiyle çarpışmak da birdi, bin kişiyle çarpışmak da.

O güne kadar öyle koştuğumu hatırlamıyorum.

Onca at, mızrak ve kılıç seline doğru balıklamasına hem de!...

Çarpışma çok sert ve ani oldu. İlk anda birkaç at, sahibiyle beraber yere yuvarlandı. Arkadan gelen bir çok atlı da hızını alamayarak, onlara çarpıp yerlere kapaklandılar.

Ali, göz açıp kapayıncaaya kadar birkaç kişiye haklamıştı. Ben sıçrayıp da yerlere kapaklanan atların üzerinden geçerken o, inanılmaz bir süratle dört bir yana uzanıyor, yöneldiği her yanda mutlaka birilerini deviriyordu.

İki bin kişilik ordu dehşete kapılmıştı.

Ben nereye yönelsem, nmdekiler sağa sola kaçışmaya çalışıyor, dar bir koridorda sert bir elik sesleri arasında savaşçıların ard arda yere yuvarlandıklarını görüyordum.

Müthiş bir sahneydi...

Onlarca l saydım, ondan sonra saymayı bıraktım artık. Ali durmadan kılıç sallıyor ve onun her hareketinde en az bir kişi atından yere yuvarlanıveriyordu çünkü. Onca ceset ve yere kapaklandığı için ayaklar altında debelenen onca at arasından sıçrayarak sürekli ve çok hızlı bir şekilde yer değiştiriyorduk.

Üzerimize sıçrayan kanlarla, ikimiz de tepeden tırnağa kan içinde kalmış, o hlimizle korkunç bir görünüm almıştık. Bu kan glnn ortasında Azrail gibi ilerliyorduk.

Aliekber durmadan, yorulmadan, usanmadan kılıç sallıyor; kimi zaman nara atarak, kimi zaman haykırarak, kimi zaman da nefes tazelercesine bir soğukkanlılıkla, rit-

mik ve yavaş sesle zikirler söyleyip tekbirler getiriyor, her kılıç darbesini bir zikirle süslüyordu.

Ah! Orada olacaktın da, görecektin Leyla! Nasıl da çarpışıyordu arslanlar gibi!

Ya ben? Ondan aldığım cesaretle inanılmaz bir enerji bulmuş, adetâ kanatlı bir küheylan olmuşum.

O korkunç çarpışma ve o inanılmaz hengâmede bile fırsat buldukça, kısa bir bakış fırlatıyordu İmama.

İşte o zaman Aliekber'in bu bitmez tükenmez enerjisinin kaynağını keşfettim!

Bu nadide çiçek, bütün enerjisini güneşten alıyordu! İkimiz de bir fil kadar güçlü ve dayanıklı, bir panter kadar atak ve çeviktik o sırada.

İki cenah birbirlerine karışmış olduğundan, kaç kişinin sağ kaldığını anlayamadım. Vaktin nasıl geçtiğini de. Birden, etrafımızın boşaldığını fark ettim. Önümüzde kimse yoktu!

Dehşete kapılan ordu bozguna uğramıştı, herkes kendi canını kurtarmaya çalışıyordu. Yerde inleyen yüzlerce yaralı ve göz alabildiğine meydanı dolduran cesetlere aldıran yoktu bile.

Savaş tandırı giderek soğuyordu. Kısa bir mola demekti bu. Savaşlarda bu molalara sık sık rastlanır. Kaleme alınmayan sosyal bir sözleşme gibidir. Bu kısa molalarda, taraflar cenazeler ve yaralılarını kaldırırılar. Kuvvetlerini yeniden derleyip toparlar, orduya bir çeki düzen verirler.

Aliekber'in nefes tazelemesi ve babasıyla görüşebilmesi için iyi bir fırsattı bu...

7.
BÖLÜM

Güneş Vuruluyor...

Ah, orada olacaktın da görecektin Leyla!

Ne muhteşem bir karşılaşmaydı bu...!

Dünyanın en nadide güllerinden ve anaların doğurduğu en nadide arslanlardan biri olan bir oğul... Yaralanmış... Vücudu yaralar içinde, yorgun, susuzluktan kavrulup kül olmuş, dudakları çatlayıvermiş olgun nar misali...

Ve bir baba...

"Bütün dünya bir yana, Aliekberim bir yana!" derecesine âdeta... Bir an önce yiğit oğlunu, yaralı bağına basıp, anaları kıskandıran bir şefkatle okşayıp koklayabilmek için yüreği kıpır kıpır...

Çatışmanın sonuna kadar o küçük tepeden inmeyen ve bakışlarını bir an olsun üzerinden ayırmayarak kalbini, hatta bütün varlığını, gücünü ve enerjisini bu bakışlarda toplayarak oğluna aktarmak isteyen sevgi ve metanet timsali emsalsiz bir baba...

Ve uğruna bir değil, binlerce kez neşeyle ölüme koşmaya hazır; bir değil, bin Kerbelâ'ya her lahza amade, her babanın rüyası olan emsalsiz bir oğul...

Bu amansız savaşta kendisini bir lâhza olsun yalnız bırakmayan babasının üzengideki ayaklarını öpebilmek için, ayağı üzengiden toprağa değiyor...

Ama baba, kimseye üzengi öptürecek bir insan değil. Meleklerin secde ettiği gerçek "insan"...

Oğlundan önce, o iniyor yere...

Ah! Nasıl unutturum o sahneyi?

Bulutlarla yüce dağların dorukları mı desem; meleklerin binler, yüz binler hâlinde yeryüzüne nüzulü mü desem?

Güneşle ay toprağa ayak bastı sanırdın.

İmam (a.s), her biri bin rahmet olan kanatlar misali kollarını açıp Ali'sini kucakladı.

Yıllardır onu böylesine bir kez kucaklayabilmek için beklemişti sanki...

Güneşle gündüz buluşmuştu âdeta.

Ve; bir asrı geride bırakmış olan ben biliyordum sadece bu hasretle kavrulan sarılmanın ne derin bir okyanus olduğunu.

Nasıl sarılmasını İmam?

Sevgili dedesi Resulullah'ı (s.a.a) görmüştü âdeta bir an... Böylesine yaralar içinde, tepeden tırnağa al kanlara gark olmuş!

Ve Aliekber, o hazretin yaşayan timsaliydi.

Onu sevip de Ali'ye vurulmamak mümkün müydü sahi?

Ve Aliekber... Asırların susuzluğunu giderircesine nasıl da hasret gidermede. Deryalar dolusu huzur ve güç alıyor bu enerji kaynağından âdeta...

İki dağ kavuştu.

İki şahin kucaklaştı.

Ayla güneş öylesine yağruluverdi ki birbirinde ne o kaldı, ne de bu... Bütün bir uzayda ışılan emsalsiz bir nur patlaması oldu âdeta...

Ayrılmak istemiyorlar hiç. Kollar gevşemiyor nenden-
se...

"Hiç bitmesin bu sarılış, böylesine varsınlar mahşere!"
diye gözyaşları içinde Rablerine yakaran meleklerin ilâhî
terennümlerle dolu temennilerini duyar gibiyim âdeta...

Bu sırada, İmam'ın (a.s) bir sorusuna Aliekber'in ver-
diği cevabı duydum ve işte o zaman can evimden vurul-
dum Leyla: "Susuzum baba! Susuzluk mecal bırakmıyor
bende."

Ah, ağlama Leyla! Dur da anlatayım, ne olur...

Hayretler içinde kaldım o sırada. Fırat hâlâ gürül gü-
rül akıyordu çünkü. Ve Hz. Resul-i Ekrem'in (s.a.a) biricik
Aliekberi susuzluktan yanıp kavrulmadaydı iki adım ötede!

Onun çok sakın bir sesle söylediği bu sözü Fırat duy-
madı.

Duysa, o koca ırmak oracıkta kururdu mutlaka.

Kurda, kuşa; kâfire, müşrike açık olup da Allah'ın en
has kullarına bir yudum suyun ulaşamıyorsa, ırmak olma-
nın ne anlamı var? Kurursan daha iyi değil mi?

Taşlarla çakıllara çarpan suyunun sesini Aliekberler
duyup da hasretle tutuşmaz hiç olmazsa o zaman!

İmam'ın senden incinmemiş olur hiç olmazsa!

Vurma öyle bağrına Leyla!... Yolma saçlarını, ne
olur...

Susuzluğun ne kadar zor olduğunu, ancak Kerbelâ'da
susuz şehit olanlar bilir...

Bir de ben...

Oradaydım çünkü.

Onlarlaydım çünkü.

Hem, ben bir atım; susuzluğa ve yorgunluğa ne kadar dayanıklı olduğumu çöller de bilir.

Ama o cehennemın ortasında... O belâ çölünün kavurucu tandırında benim bile dilim dışarı sarktıktan sonra... Gerisini, var sen düşün artık...

Susuzluk nedir bilir misin? Bazen dilin, damağın kurur; ama bir yudumla geçecek bir susuzluktur bu.

Bazen midenle bağırsaklarının kurduğunu hisseder-sin. Bu da, birkaç yudum suyla geçen bir susuzluktur...

Ama bir susuzluk da var ki, yüreğinin yağlarını eriti-verir; ciğerlerinin sökülmeğe başladığını, içinde korkunç bir yangının alevlendiğini hissadersin...

Bu susuzluk çok zordur işte. Nice atların bile bu sınırın ilk adımında nasıl yanıp kavrulduğunu ve yere serilip nasıl can verdiğini bizzat görmüşümdür ben.

Bir ırmağı içsen, suya kanmayacağını sanırsın...

Her şeyi su gibi görmeye başlarsın artık, sudan gayrı bir düşünce bile uğramaz olur zihnine. Her serabı suya, her sesi su sesine benzetir zihin...

O güne kadar suyu nasıl lâlettayın kullandığını hatırlar, kahrolursun...

Niçin ömrünün sonuna dek yetecek kadar su içmediğin veya suyun bu önemini neden daha önce hiç düşünmemiş olduğun şeklinde çocukça düşünceler gelir aklına.

Susuzluğun ilk cinnetleridir bu.

Bu noktada her şeyini bir yudum suya feda etmeyecek çok nadir canlı vardır.

Ahdin, sözün, dinin, imanın, kararın, sözleşmenin, kanunun ve kuralın bini bir yudum su olur o sırada.

Haklısın...

Kerbelâ'da böyle olmadı ama!...

Kerbelâ'nın bin nice yıldır dillerden düşmemesi de bu yüzden değil mi zaten?

O hamasî destanı yaratan kahramanların, göğün en süslü yıldızları olması da bu yüzden değil mi işte?

Kerbelâ'nın susuzluk ve kılıçlar cehennemini, Fırat'ın suyuyla gelecek cennete kim değişir şimdi.

Seyyidü'ş-Şüheda'nın (a.s) saflarındaki askerlerin, Talut'un ırmakla sınıdığı o seçkin savaşçılar ve o "seçkin inananlar"dan daha üstün olmasının nedeni budur işte...

Kerbelâ!

İblisi utancından mosmor eden örnek!

Şeytana secdeyi öğreten "çamurla sıvanması imkânsız güneş"ler diyarı!

Düşman çok namertçe bir yöntem izliyordu.

Güneşin âdeti kumlara yapıştığı, gökten lav yağarcasına, yerden ateş kaynarcasına ortalığın tandırdan farksızlaştığı bu ıssız çölde çekilecek susuzluk en sert çelikleri bile eritmeye, en güçlü iradeleri bile gevşetmeye yeterdi.

Bir yudum suyun bir yudum hayat olduğu bu dayanılmaz şartlar altında imanın, dinin, inancın nice takıyye kılıfları bulduğunu bilmeyen kim var?

Ama Kerbelâ'da, Yezid ordusunun karşısına dikilen bu bir avuç insanın, daha yerinde bir tabirle bu "efsane insanlar"ın imanı, dini ve inancı herkesinkinden farklıydı.

Onlar, çok farklı insanlardı çünkü.

İnançları da çok farklıydı.

Allah'a verilen sözden, Resulü'yle (s.a.a) yapılan ahitten asla dönülmemesi gerektiğine inanıyor, inandıkları

gibi yaşıyor ve böyle bir yaşamı tehlikeye sokabilecek her şeyle ölümüne savaşmayı en büyük izzet, onur ve şeref biliyorlardı.

"Kerbelâileri üstün ve farklı kılan da buydu işte.

Destan ötesi bir olay yaşanıyordu şimdi burada.

İmam Hüseyin'le (a.s) Aliekber güçlü birer savaşıydılar, zor eğitimlerle yetişmiş, nice örslerden geçmişlerdi; erkekti onlar...

Ama ya kadınlarla küçük çocuklar?

Ya Zeynep?

O dağların salabetini andıran direnç timsali, Ali'nin kızı olmayı hak etmiş o arslan misali yiğit kadın... Bütün ömrüce yürüyeceği yolu şu birkaç günde yürümüş, tandırdan farksız olan Kerbelâ'da kızgın güneşin altında günlerin susuzluğuna rağmen bir kez olsun çarşafını başından çıkarmamış, o sıcağa rağmen örtü ve hicabına zerre halel getirmemişti.

İnanılmaz bir kadındı o!

Kevser'e mazhar olan "Hicabın canlı timsali Hz. Fatıma Zehra'nın (a.s) arslan kızı"ydı o!

Onca belâ ve musibete yiğitçe katlanmış, "of" bile dememişti.

Alev mızraklarına göğüs germiş, düşmana "bir yudum su!" diye yalvarmamıştı.

İki gün zarfında iki kadının ömrü kadar gözyaşı dökmüş, sessizce figan etmiş, bağrını dövmüş, en azizlerinin birer birer şehit düşüp, kanlar içinde kızgın kumlara serilişine bizzat şahit olmuş, bir günde bir asrın derdini çekmiş, bir asrın kahrını yüklenmişti.

Bağrı taşlı, gözü yaşlıydı o!

Ne kadar da acı çekmişti şu kısa süre zarfında?

Bütün kadınlara teselli vermiş, babalarını veya kardeşlerini kanlar içinde can verirken gören bütün çocuklara ana kesilmişti.

Saatlerce o masum yavrucakları kucağına almış, öpüp koklamış, sakinleşmelerini sağlamıştı.

Ne kadar da acı çekmişti Zeynep o gün?

Defalarca tökezlemiş, defalarca yerlere kapaklanmış, defalarca tam yüreğinden vurulmuştu.

Ya Rabbi! Cennet, anaların ayağının altındaysa eğer, Zeynep'in şu varlık âlemindeki yeri nasıldır acaba?

Ah!

Meleklerin Âdem'e secdesini, Kerbelâ'yı görenler anlayabilir ancak.

Önünde güneşin secdeye kapandığı bu destanımsı "iyiler"e secde etmeyen şeytanları nasıl dergâhından kovmaz insan?

"Rabbin"e en muazzam yönelişlerle yönelip, O'na en muhteşem "Lebbeyk"leri diyen şu örnek müminleri görür de, nasıl "gerçek yakîn"e varmaz insan?

O ayakların tozunu sürme yapıp da gözüne çekmek elde mi Leyla?

Varlık âleminin gerçek incileri, Hak Teala'nın gerçek sevgilileri olan bu nadide varlıklara reva görülenleri hatırlayıp da gözyaşı dökmek elde mi Leyla?

Mümkün mü kan ağlamamak onlara?...

Evet, Aliekber susuzluğun son raddesini çoktan aşmıştı; ama yine de o şartlar altında babasından su isteyecek biri değildi o Leyla.

Bir an; "Babasından gaybî bir keramet bekliyor belki de" diye düşündüm o sırada.

Olmuş bir olaydı çünkü.

Küçükken, hiç de mevsimi olmadığı hâlde babasından bir kez üzüm istemişti de, İmam (a.s) elini şöyle havaya doğru kaldırıp, benim göremediğim bir asmadan dopdolu bir salkım dererek küçük Ali'ye uzatıvermişti gülümseyerek.

Nasıl da neşeyle almıştı o salkımı...

Bana da yedirmişti o yüzümden...

Bunları ne diye anlatıyorum ki sana ben?

Sen nice kerametlerine şahit değil miydin İmam'ın zaten?

İşte bu nedenle, Aliekber de babasının kerametini bildiğinden ondan su istemiş olabilir diye düşündüm bir an.

Hem... Koca "Kevser", İmam'ın babasıyla annesinin mülkü değil miydi sanki? Böyle bir babadan bir yudum su istemekten daha tabii ne vardı?

Ama, hayır! Yüz bin kere hayır!

Aliekber'in babasından bunu bekleyeceğini düşünmek bile çok büyük bir hataydı!

Babası aynı susuzluktan kıvranır da hiç şikayet etmezken...

Ehlibeyt'in kadınlarıyla çocukları susuzluktan telef olur da İmamlarından su istemezken...

Aliekber'in böyle bir talepte bulunması, mümkün müydü hiç?

Asla, Leyla! Asla!

O ikisini daha iyi anlayabilmek için kulaklarımı diktim, iyice başımı yanaklarına dayayıp ikisinin de yüzüne sürdüm.

Bu işin sırrını oracıkta çözemezsem, Kerbelâ'daki diğer atlardan ne farkım kalırdı benim?

Ah... Bambaşka bir dünyanın insanıydı şu babayla oğul!

Onları anlamak insan aklının kârı değilken, ben nasıl anlayabilirdim ki?!

Akıl dünyası değildi çünkü bu; aşk dünyasıydı.

Gönül dünyasıydı bu baba-oğlun dünyası!

Vefa, sadakat, kulluk, teslimiyet ve bir o kadar da korkusuzluk, yiğitlik ve hamaset...

Su değil; "Kevser Suyu" istiyordu Ali'n!...

Allah aşkına öyle ağılama, n'olur...

Rabbine aşıkta Ali'n Leyla!

Ceddi Resulullah'la (s.a.a) babası Ali'yi (a.s), annesi Fatıma'yı (a.s) özlemişti o...

Bu özlemle yanıp tutuşmadaydı. Kevser'e kanmak istiyordu Ali'n... Sevgililer sevgilisine kavuşmak.

Yiğit kullara vaat edilen o muhteşem şerbeti içmek istiyordu doyasıya!...

Sevgili yaratıcısı Allah'ın aşkıyla yanıp kavrulduğundan ki, Fırat'ın hasreti hiç yoktu onda. Rabbinin hasretiyle yanıp tutuşuyordu çünkü!

Ya baba?

Onunla asla ayrılık yaşamayacağından emindi.

O aşkı bizzat babası öğretmişti ona çünkü!

Bu nedenledir ki, o ürkütücü meydanda kıyasıya çarpışırken gözünü babasından ayırmıyordu hiç.

Elindeki çifte su verilmiş Mısır çeliğinden yapılma kılıçla değil de, babasının bakışlarından yakaladığı o muazzam şimşekle vuruyordu karşısındaki sefiller güruhuna.

Bu yüzdendir ki, aldığı yaraların farkında bile olmuyordu Ali...

Hüseyin'in de(a.s) Oğlu Var...

Gözü İmam'ın (a.s) gözlerinde... Babasının kirpikle-riyle vurulmuş bir kere... Başkaca hiçbir şeye ve başkaca hiçbir şeyle vurulması mümkün değil artık.

Ali'nin onca vahşi savaşı arasında sağ çıkması, onca can aldığı hâlde hâlâ can vermemiş olması, nedendi biliyor musun?

İmam'ın (a.s) kalbi hâlâ ondan kopmaya razı olamamıştı da, ondan!

Evet, Allah Teâla (c.c) sevdiği kullarının kalbinin kırılmasını istemez. Hele kendisini, hiç kırmaz onları...

Babası, çağının imamıydı Ali'nin...

İmam'ın bunca gönül verdiği ve ayrılığına henüz razı olmadığı birini kim ayırabilirdi ondan?

Ama, bunlar benim kalbimin sözleri Leyla... Dedim ya, ben anlayamadım onları, anlamak da mümkün değil zaten. Apayrı dünyaların insanıydı onlar...

Yoksa; İmam'ın (a.s) Allah yolunda bir Alieker'i değil, bin Alieker'ini gözünü kırpmadan vermeye her an hazır olduğunu sen daha iyi bilirsin...

Ama ben zayıfım işte, elimden gelmiyor sarsılmamak...

Kolay mı kurbangâha gönderilişini seyretmek Alieker gibi bir güneşin?!

Bu sırada ayrılık vakti gelip çattı.

İmam (a.s), Ali'yi ilâhî buluşmaya hazırlıyordu:

— Oğlum, Ali'm! Dedem Resulullah (s.a.a) birkaç adım ötede, bak! Bizimle buluşmayı pek istiyor...

İmam'ın (a.s) bununla, Ali'yi yatıştırmak istediğini biliyordum.

Ama ya kendisi? Ona kim teselli verecekti biraz sonra?!

Güneşin hiç batmadığı bir ufukta, kim parlar güneş-
ten başka?

Evet, yine kendisi teselli verdi kendisine:

— Git oğul! Allah yârin olsun! Birazdan ben de ka-
tılacağım size! Ali'm! Dedeme benim de selâmımı söyle,
ikindiği bulmadan geleceğim, de!

Her ikisi de rahatlamıştı şimdi.

Güneş yakmıyordu artık.

Bütün gökyüzü ağlamaya başlamıştı çünkü.

Ayrılık vaktiydi...

Vedalaşma anı gelip çatmıştı.

Ali, son bir kez babasına var gücüyle sarılmak ve onu
doyasıya öpmek istiyor, ama utanıyordu.

Babası dayanamaz, ayrılmak istemezdi o zaman... Bu
da, Hz. Resulullah'ı (s.a.a) bekletmek demektir.

Ama kopamıyordu bir türlü babasından...

İmam (a.s) her şeyi anlamıştı...

İlâhî rahmet kapıları olan kollarını Ali'nin boynuna
doladı.

Yüzünden, alnından ve yanaklarından öptü emsalsiz
güneşini.

Öptü, öptü...

Ali de fırsatı kaçırmayıp hasretle öptü babasını!

Büyüdüğünden beri hasretti böyle bir sahneye... Nasıl
da rahatlamış, hafifleyivermişti birden.

Kolları ayrıldığında ikisinin de yüzü ıpsıslaktı.

İkisi de gülümsüyordu göz göze.

Zaman durmuş gibiydi...

Ses yoktu...

Nefes yoktu...

Mekân yoktu.

Allah'ım! O ne hâldi öyle?

Biri elini ötekinin omzuna koymuş, diğer eliyle de; "Allah kuvvet versin! Haydi oğul!" dercesine pazısını sıkıyordu hafifçe.

N'olur ağlama öyle Leyla. Sakin ol biraz, n'olur...

Bak, yine dayanamayıp kendinden geçtin işte.

Allah'ım! N'olur sabır ver bana... Bana ve şu garip Leyla'ya...

Ana yüreği bu... Ağlamakta da haklı, yanıp yakılmakta da!

8.
BÖLÜM

Zor Ayrılış, Acı Fırah..

Ali'nin babasından ayrılmak istemediğini ve babasının da aynı duyguyu taşıdığını çok iyi biliyorum.

Ama İmam (a.s) bu ayrılığın çok geçmeden ebedî vuslata dönüşeceğini; dahası, cediti Hz. Resulullah (s. a.a) ve Hz. Ali'nin (a.s) bu görüşmeyi sabırsızlıkla beklediklerini hatırlatınca, Ali'nin nasıl huzurla dolduğunu ve nasıl hafiflediğini apaçık görmüştüm.

Şimdi onun kadar ben de hafiflemiştim işte.

İkimizin de yükü hafiflemişti çünkü.

Düşmanın meydana çıkmaya niyeti yoktu.

Bir koşuda karşılıklarına dikildik.

Ali ekber meydan okumaya başladı. Karşısına çıkacak er istiyordu.

Ah, savaş meydanını hiç bu kadar sevmemiştim!

Karanlıkların perdesi yırtılacak, güneş olanca parlaklığıyla ufukta boy gösterecek ve zulmet, aydınlığa bırakacaktı yerini!

Hak olanın, hak davası için batılın tepesine tepesine vurmasını görmek, nasıl da haz veriyor bana.

Hele bu çorbada benim de bir tuzum olursa.

Savaşmak için en uygun zaman, çarpışmak için en ideal

mekân, vuruşa vuruşa can vermek için en harika ortam!

— Gelin ey yarasalar ordusu! Bir değil, bin gelin!
Düşmana sırt çevirmeyi öğrenmedik biz atalarımızdan! O
leş torbası murdar bedenleriniz dururken kılıcımın kınla
ne işi var artık?!

Aliekber'in bu defaki haykırışı o kadar neşeli ve aceleliydi ki...

Onun bu sefer öldürmeye değil, ölmeye koştuğunu
bir tek ben biliyordum şimdi.

Cenazeleri toplayıp kendi karargâhlarına götürmüşlerdi
ama savaş meydanı yer yer kan lekeleriyle doluydu hâlâ.

Güneş, ateşten bir tepsi gibi tam tepemizdeydi şimdi...

Düşman, bizim moralimizi bozmak için gözlerimizin
önünde kırbalarını havaya kaldırıp içindeki suları yere
boşaltıyordu!

Dilim damağuma yapışmış, susuzluk canıma tak etmişti.

Ama Ali, susuz değildi artık.

Fırat'a zerrece temayülü kalmamıştı, biliyorum.

İmam'ın (a.s) bakışlarından doyasıya içmiş, Kevser'in
kendisini beklemekte olduğu müjdesini almış ve İma-
m'ının; "Aferin oğul" demesini sağlamıştı.

Babasının parmağındaki akik taşlı yüzükte ne vardı
bilmiyorum; ama Ali'nin onu emmesi mutlaka anlamlıydı.

Keyfine diyecek yoktu Ali'nin!

Fırat için değil, şahadet özlemiyle yanıp tutuşuyordu
şimdi.

Onu bunca neşeli ve vurdumduymaz görmemiştim hiç!

Onu tanımayan, ölüme değil; düğüne gidiyor sanırdı!

Meydan, ayaklarımın altında ufaldıkça ufalmış, otuz
bin kişilik ordu gözlerimde küçüldükçe küçülmüş, tarumar
edilmesi gereken bir yumak pamuğa dönüşüvermişti.

Ali neşeyle at koşturup kılıç sallıyor, kendisiyle boy ölçüşebilecek savaşçı istiyor; ama kimse meydana çıkmaya cüret edemiyordu.

Sonunda, yine iki koldan; ama bu kez daha kalabalık iki ordu, ihtiyatla bize yaklaşmaya başladı.

Bizi kuşatmaya almışlardı şimdi.

Ali'n, bu kuşatmayı önlemek için hiç bir şey yapmamıştı!

Düşmanı cesaretlendirmek istiyordu!

Ani bir hareketle üzerlerine yürüyor, bizim yöneldiğimiz taraftakiler çil yavrusu gibi dağılmaya, gerisin geriye kaçmaya başlıyorlardı.

Koca ordu, onun bir hareketiyle sağa sola yalpalanan, bir sahilden diğerine çarpan azgın dalgaları andırıyordu.

Bu sırada, onun artık yavaşça İmama (a.s) bakmadığını fark ettim.

Daha önce, her fırsatta ona kaçamak bir bakış fırlattığı hâlde şimdi bilakis, hiç bakmamaya çalışıyordu.

Ali, bizatihi babasının kendisiydi şimdi!

Bütün varlığıyla "Hüseyin"leşivermişti o!

Durmadan meydan okuyor, ama kimse onunla karşılaşmaya cesaret edemiyordu.

Ali'nin buna tahammül edemeyeceğini biliyordum.

O, asla ilk saldıran taraf olmamıştı. Önce düşmanın saldırısını beklerdi hep.

Ama şimdi durum farklıydı.

Etrafımızı saran onca kalabalıktan bir tek kişi çıkmamıştı bizimle savaşabilecek...

Biraz daha beklesek, biz de onlara benzemiş olacaktık.

Birden, o malum işareti verdi bana.

"Var gücünle atıl!" diyordu.

Yayından fırlayan ok misali atıldım.

Her şey bir anda değişivermişti.

Ali'nin kılıcı inanılmaz bir hızla inip kalkıyor, her inişinde bir can alıyor, sonra da, göz açıp kapayıncaya kadar yerimizi değiştirip diğer tarafa saldırıyorduk.

Olgunlaşmış narlar gibi sapır sapır yere düşen kelleleri sayacak fırsat yoktu artık.

Dünyayı bütün kötülerden temizlemeye ve zulmün kökünü hemen şuracıkta kurutmaya azmetmişçesine savaşıyordu Ali.

Nadide bir mahsulün tam orta yerinde çıkan zararlı otları orakla biçen ve biçtikçe neşelenen bir bahçıvanı andırıyordu.

Ne tarafa yönelsek, göz açıp kapayıncaya kadar boşalıyor, öndekiler kanlar içinde yere yuvarlanırken, arkadakiler çil yavrusu gibi dağılıveriyordu.

Birden, üzenginin gevşediğini hissettim.

Etrafımız bomboştur!

Meydan cesetlerle doluydu...

Başsız cesetler, sahipsiz kollar, başlar, kanlı tolgalar, kılıçlar, kalkanlar ve mızraklarla dolu geniş meydana bir tek biz kalmıştık şimdi.

Ali'nin kılıcından taze kan damlıyordu.

İmam'ın (a.s) nurlu yüzüne memnuniyetle yayılan tebessümü görür gibiydim âdeta.

Binicisiz atlar nasıl da uzaklaşmadaydılar dört nala...

Kimi gemi azıya almış, kimi gördüğü sahneler karşısında ürkererek meydana süratle terk etmeye başlamıştı.

Bu tür çarpışmalarda, meydana kalabilmek her atın kârı değildir. Binicisi savaşçı olmayan, sağrısı kanla ıslanmayan, kılıç şakırtıları, savaş naraları ve canhıraş

feryatlara kulağı alışkın olmayan ve yere düşen cesetleri soğukkanlılıkla çiğneyip geçemeyen atlar, böyle yerlerde fazla duramazlar.

Zaten buradaki atların çoğunu tanıyordum ben...

Bunların çoğuyla Bedir'de, Uhud'da, Âdiyât Suresi'nin nüzulüne sebep olan o muhteşem baskında ve çoğuyla da, daha sonraları Cemel, Sıffin ve Nehrevan'da karşı karşıya gelmiştik çünkü.

Zaten burada yaşadıklarımız, onların bir uzantısı, devamıydı aslında.

Evet Leyla; Kerbelâ, Bedir'den Uhud'a, Cemel'den Sıffin'e ve oradan ta Nehrevan'a kadar yaşanan hakikatlerin bir uzantısıydı.

Bedir'le Uhud'da alınamayan öçleri, İmamdan almaya gelmişlerdi burada...

Hayber fatihi, Allah'ın Arslanı Hz. Ali'nin (a.s) kılıcını o savaşlarda tadanlar...

Ebu Süfyan'la onun çömleğini yalayan çömezleri başta gelmek üzere bütün münafıklar ve soyu bozuklar, Hz. Resulullah'ın (s.a.a) sevgili Hüseyin'ini (a.s) tek-ü تنها yakalamışlardı bu ıssız belâ çölünün ortasında...

Evet Leyla; Aliekber'ine Kerbelâ'da inen o kılıçlar, şimdi değil, çok önceden bilenmişti hınçla...

Boynunda Müslümanların kılıcını görmediği sürece Müslüman olmamakta direnen ve ancak Mekke fethinde ele geçirilirse canını kurtarmak için kelime-i şahadet getiren, ama gerçekte İslâm'ı asla kabul etmediği herkesçe bilindiğinden, kalbinin İslâm'a ısınması için kendisine bütçeden, "Muellefetü'l-Kulub" aidatı bağlanan Ebu Süfyan'ın torunu Yezid, Hz. Resulullah'ın (s.a.a) torunu İmam Hüseyin'den (a.s) intikam almaktaydı burada...

Murtaza Ali'ye (a.s) kin besleyenler, bu kinlerini onun ailesine kuskumtaydılar Kerbelâ'da...

Neyse... Bu söz uzadıkça uzar Leyla... Derin mi derin bir yara, acı mı acı bir vakiadır çünkü...

Evet... Meydan ansızın boşalmış, etrafımızda kimse-cikler kalmamıştı.

Cesetlerle dolu meydanın orta yerinde bir tek biz vardık şimdi.

Sen bilmezsin Leyla; savaş meydanlarında böylesine yiğitlikler gösteren bir cengâverin, meydanın orta yerinde birdenbire tek başına bırakılması hayra alâmet değildir.

Tuhaf bir duygu sarmıştı o sırada içimi...

Bu sessizlik bir fırtınanın habercisiydi.

Ve...

Yanılmadığımı anlamakta gecikmedim.

Er meydanlarının "er"likten en uzak, mertliğe hiç sığmayan en umulmadık kallesliklerden birine uğramıştık:

Yakın mesafeden ok ve mızrak yağmuru!..

Ağla Leyla. Ağla... Artık sus demeyeceğim sana...

Hem, kim ağlama diyebilir ki Aliekber'e ağlayana?

Nasıl söylesem şimdi bunu sana, Leyla?

O oklardan birinin Aliekber'in boğazına saplandığını görünce, can evimden vuruldum!

Dizginler ansızın gevşeyiverdi.

Ali'nin sıcak kanı yelelerimden süzülüyordu.

Güneşi Vurmuşlardı Leyla...

Ali'n, Ali'n, İmam'ın Ali'si... Eyerden düşmemek için yavaşça eğilip kollarımı boynuma doladı...

Göz açıp kapayınca kadar ikimize de onlarca ok saplanmıştı.

Ama öldürücü olan, Ali'nin boğazındakiydi...
Allah'ım! Ona değil benim ciğerime sapsaydı keşke...
Er meydanlarının kükreyen arslanını vurmışlardı namertçe!..

Ali'nin çektiği acıyı düşündükçe kahroluyordum.
Ne yapacağımı bilemeden bir iki adım ileri geri gidip gelmedeydim.

Ali'yi düşürmemeye çalışıyordum.
Ve akbabalar ordusu, bir alçaklık örneği daha sergileyerek topluca saldırıya geçtiler. Ali'nin can çekişmekte olduğunu görmüşlerdi çünkü.

Ben savaş meydanlarında büyüdüm Leyla.
Bir arslanın kanlar içinde yere serildiğini görünce, yüreği kin ve haset dolu sırtlanlarla çakalların bir anda nasıl arslan kesiliverdiğini ve akbabalarla birlikte onun tepesine nasıl üşüşüklerini bilirim...

Gerisini anlatamam artık sana Leyla... Mahşer gününe kadar da anlatmayacağım kimseye...

Ta ki Rabbu'l-Âlemîn, kıyamet günü o manzarayı bütün mahlukatın gözlerinin önüne serinceye kadar...

Silme göz yaşlarımı Leyla...
Silme o titrek ellerinle; anlatmayacağım diyorum.
Senin gözyaşlarını kim silecek şimdi?
Kim teselli verecek sana Leyla?...
Beni düşünme sen...

Bu yaralar tek tesellim benim; bunca yarayla sabaha çıkmam ben nasılsa...

Şimdi sen söyle n'olur, ağıtlarınla su serp birazcık ikimizin de yüreğine.

Hız. Hamza'nın şahadetinde de duymuştum böyle ağıtları ben...

Vurulan Güllere Ağıt...

Güneşimi semalarda vurdular
Ak kumrumu al kanlara boğdular!

Ayırdılar beni nazlı yârimden
Biricik Ali'mden, Aliekber'imden

Benim Ali'm Peygamber evlâdıydı
Hüseyn'imın şanlı yadigârıydı.

Zeyneb'in nazenin yeğeniydi o
"Hala, Ali'n kurban!" diyeniydi o!

Halan kurban olsun Ali'm, boyuna!
Neler geldi yiğidimin başına?!

Varın haber verin, ceddi ağlasın,
Muhammed Mustafa, Cibril ağlasın!

Fâtıma gözyaşı döksün Ekber'e,
Aliyyü'l-Murtaza! Hak sabır vere!

Bir teselli verin İmam Hüseyn'e,
Ekber'i oklandı, düşüyor yere!

Sakine ağlasın, Leyla ağlasın
Hüseyn'im ağlasın, Zeynep ağlasın!

Yeryüzü, gökyüzü matem içinde
Al'ekber oklanmış, kanlar içinde!

Başınız sağ olsun ey Ehl-i Resul!
Allah'ım! Kurbanın!.. Sen kabul buyur!

9.
BÖLÜM

Son Kucaklaşma

İnsanların ağıt yakmasına, dizlerini ve göğüslerini döverek ağlamasına nasıl da şaşardım önceleri...

Ama benim de azizimi kaybetmemiş olmamamdandı bu...

Göğsüne vurmak ne ki, yüreğim parçalanıyor benim şimdi.

Aliekber'imi elimden aldılar...

Gözlerimin önünde güneşi okladılar...

Dolunayımı vurdular...

Çırağımı üflediler...

Yıldızımı paramparça ettiler...

Ben ağlamayım da kimler ağlasın şimdi?

Fili yere yıkar bu dert, at dediğin ne ki?

Dün gece kendinden geçip oraya yığılıverdin öylece. Göğsüne vura vura o ağıtı okudun, okuyup ağladın; ağladıkça yeni ağıtlar yaktın Leyla!...

Keşke Kerbelâ'da hiç bulunmasaydım ben!

Görmeseydi gözlerim keşke orada gördüklerini!...

O zaman bu ağır haberin rivayetini ben taşımazdım işte.

Keşke kervanımız Medine'den ayrılırken sen o ağır hastalığa yakalanıp da düşmeseydin yataklara. O zaman bütün olanları bizzat kendi gözlerinle görür, beni bu ağır haberin yükünden kurtarmış olurdun.

Ama hayır!... Neler söylüyorum ben?

Dayanamazdın ki sen o sahneleri bizzat görmeye...

Takat getiremezdin ki Ali'nin öylesine namertçe oklanışını seyretmeye...

Tahammül edemezdin ki Hüseyin'inin (a.s) o perişan hâline...

Şimdi bunları duyarken, bir gidip bir gelen şu garip canın, bir daha gelmemecesine giderdi o zaman.

Bugünleri de mi görecektim Leyla?

Hz. Resulullah'ın (s.a.a) atı diyerek bir zamanlar teber-rüken boynuma sarılanların oklarıyla can verdi binicim...

Ben de can çekişmekteyim işte onların oklarıyla.

Keşke Ali'yle birlikte ben de can verseydim orada!

Can verseydim de, görmeseydim Ehlibeytin şu perişan hâlini!...

Ölseydim de keşke, görmeseydim şu bir gecede saçlarının nasıl ağardığını...

Yaşlı kadınlar gibi yüzünün kırışlarla dolduğunu...

Belinin büküldüğünü...

Bir "Ali'im!", bir "Hüseyin'im!" diye kendinden geçip yere yığıldığını...

Ah! Kalmasaydım keşke Ali'den sonra!...

Ama...

Neler diyorum ben? Ne gelir elden?

Yüce Allah'ın takdiri böyle yazılmışsa, benim kısa bir süre sağ kalıp da o facianın canlı şahitliğini yapmam tak-

dir olunmuşsa, sabretmekten ve tam bir teslimiyetle bu acıya katlanmaktan başka şey yakışır mı bana?

İmam da Kerbelâ'da aynı şeyi yapmadı mı?

Ah!

Orada olup da İmam'ı (a.s) görecektin Leyla...

Takdir-i ilâhîye Hüseyince teslimiyetin ne kadar zor olduğunu.

Aliekber'inden sonra yeryüzü üzerinde hâlâ nefes alıyor olmanın insana ne kadar zor geldiğini göreceksin ve onun inanılmaz sabrına ve takatine bizzat şahit olacaktın.

Ali oklandıktan sonra... Boğazını parçalayıp geçen o ölüm okundan sonra eyerin üzerinde iki büklüm olup da yere düşmemek için boynuma sarılınca...

Dizginler parmaklarından sıyrılıp da kılıcı elinden düşünce...

O sırtlanlar ordusunun vahşice naralarla nasıl saldırıya geçtiğini gören İmam, o küçük tepenin üzerinden doludizgin bize sökün etmiş.

Ama o bize ulaşınca kadar sırtlanlar ordusu savunmasız Aliekber'i çoktan paramparça etmişlerdi bile...

Bir anda bir asrın kinini boşaltmışlardı kılıçlarıyla, hançerleriyle, saldırmalarıyla...

Göz açıp kapayınca kadar lime lime olmuştu yiğit Ali'nin o vücudu...

Akrepler kusmuşlardı kinlerini acımasızca...

İmam (a.s) ulaştığında, arslan gören sırtlanlar gibi her biri bir tarafa kaçmış, Aliekber'in cansız vücudu yavaşça yere kayıvermişti.

İmam tarifi imkânsız bir acıyla; "Aliekber! Oğlum!" diye haykırmış ve henüz hızını alamayan Zülcenah'tan bir sığırayışta atlayarak bize doğru koşmuştu.

Vücudumdaki oklar ve aldığım kılıç yaralarına rağmen ben ölmemiştim henüz; ama yarı cansız bir hâlde yere yığılmışım.

Ve olanlara ilk anda inanmanın şaşkınlığıyla, Ali'nin kanlar içindeki cansız vücuduna sürüyordum yüzümü.

Bir defacık olsun kalkmasını, o gökler dolusu sevgiyle bakan gözlerini son bir kez bana çevirebilmesini görmek için.

Ama nafile...

Yelemden süzülerek gözlerimi dolduran kanları silemiyordum...

O kanlı gözyaşları arasında İmam'ın (a.s) silvetini seçebildim.

Telaşla diz çöküp Ali'nin başını kollarına aldı.

O sırada Ali'sine nasıl baktığını görecektin Leyla!...

Oğlunun, biricik Ali'sinin lime lime doğrandığını görünce, boynu bükülüverdi İmam'ın... Gözleri doldu... Ali'nin boynundaki oku çekip çıkardıktan sonra yüzünü sevgiyle onun kanlı yüzüne dayadı.

Hıçkırarak ağlıyordu İmam... "Ali'm!" diyordu, "Kocum! Yiğidim! Nasıl kıydılar sana?"

"Nasıl kıyabildiler Allah'ın Resulü'ne (s.a.a) bunca benzeyen bir insana?!"

"Nasıl mateme boğabildiler deden Resulullah'ı?"

"Nasıl yasa boğabildiler Fatıma Zehra'yı?"

"Aliyy-i Murtaza'ya ne diyecek şu güruh mahşerde?"

"Ah, oğul! Boynumu bükük bıraktın gidişinle!"

İmam (a.s) gözyaşları içinde Ali'sini kokluyor, öpüyor, onun uzun saçlarını okşuyordu.

Yüzü ve sakalı Ali'nin kanına boyanmıştı.

Doğrulup bir âh çekti.

Dağlar, tuzla buz oldu âdeta nazarımda.

Ve tekrar eğildi lâleler bahçesine inen kumrular gibi. Kanlar içinde lime lime olmuş Ali'sinin vücuduna şefkatle sarıldı, var gücüyle bağına basıp öptü, öptü... Kokladı, kokladı; elvan elvan şahadet kokuyordu Ali...

Buram buram Resulullah (s.a.a). Elvan elvan Muhammed-i Mustafa (s.a.a)...

Ceddiyle görüşüyordu, belli...

İmam'ı o hâlde görünce, kendi hâlimi büsbütün unuttum. Bütün gücümü ayaklarımda toplayıp, yaralarımaya aldırmadan güç belâ doğruldum.

Sarsıla sarsıla gözyaşı döküyordu İmam (a.s): "Ali'm, Ekber'im! Dağlar arslanı yavrum! Senden sonra ben dünyayı neyleyim?! Bekle beni Ali'm! Pek yakında baban da kavuşacak sana!"

Güneş parlıyor muydu hâlâ o sırada, bilmiyorum...

Bildiğim tek şey, güneşin vurulduğuydu.

Fırat akıyor muydu hâlâ, bilmiyorum...

Bildiğim tek şey, utancından bütün suların kurduğuydu.

Ne Ali babasından ayrılmak istiyordu, ne İmam (a.s) oğlundan.

Ama takdire her ikisi de rıza vermişti ezelden...

Ali ekber'in şerha şerha dudakları âdeta şöyle haykırıyordu o sırada; *"Vallahi söylediklerin doğru çıktı baba! Dedem Resulullah'la (s.a.a) birlikteyim şimdi! Kevser'den içirdi bana! Ebediyen susuzluğu tatmayacağım ben artık!"*

Ali'nin dudakları gülümsüyor gibiydi.

İmam (a.s), Ali'nin pâk naaşından vakarla doğruldu. Dağlarca keder ve hüzün vardı yüreğinde.

Ufka dikilen bakışları soruların en zorunu soruyordu Ali'sine: "Nasıl kıydılar sana Ali'm? Nasıl?! Resulullah'ın (s.a.a) nur çehresinin elma yarısı olan o dolunay yüzüne nasıl vurabildiler Ali'm?"

"Annem Fatıma'nın (a.s) ahından korkmadı mı şu zalim kavim? Ceddım Resulullah'ın (s.a.a) gazabından çekinmedi mi şu sefiller güruhu?"

"Kolay mı güneşi vurmak?! Enbiyanın timsaline el kaldırmak?! Âlullah'ı katletmek?!"

"Ebediyen mutsuz olacaklar... Ebediyen huzursuz olacak sana kıyanlar. Ebediyen bereketsiz olacak bu topraklar, huzur yüzü görmeyecek artık bu belde... Kendileri gibi evlâtları da ilelebet huzura hasret kalacak, yüzleri gülmeyecek hiçbirinin..."

İmam (a.s) kollarına almak istediye de hemencecik bıraktı Ali'nin pâk naaşını.

Paramparça etmişlerdi çünkü.

Bir tarafından tutsa, öbür tarafının azaları kopup düşebilirdi.

Tarifi imkânsız bir kederle doğruldu İmam...

Gözünü ufuklara dikerek bir süre öylece kalakaldı.

Cesedine de acımamış, naaşına da kusmuşlardı kinlerini...

"Şahit ol Ya Rabbi!"

Mahzun bir hâlde çadırlara yöneldi İmam (a.s)...

Ama ben çadırlara fazla yaklaşmaya cesaret edemedim.

Atı binicisinden, binicisini de attan sorarlar...

Bunu biliyorum...

İşte bu yüzden fazla yaklaşmadım çadırlara.

Beni Aliekber'siz gören halası Zeyneb'e ne diyecektim?

Ağabeyi Aliekber'in atının böylesine şerha şerha yaralı, kanlar içinde ve binicisiz olarak düşe kalka geldiğini gören Sakine'nin yüzüne nasıl bakacaktım?

Ya küçük Rukayye?

Ona ne diyecektim?

Giderken nasıl da ağlayarak ön ayaklarıma sarılmış ve "Ukab, n'olur ağabeyimi götürme!" diye yalvarıp durmuştu.

Beni görür görmez o minik adımlarıyla koşacak ve tıpkı giderken yaptığı gibi hemen gelip ön ayaklarıma sarılacaktı, biliyorum.

Hayır, bu hâlimle çadırlara fazla yaklaşamazdım ben.

Ayaklarıma sarılarak; "Ukab! Ağabeyimi getirmedi mi? Ağabeyim nerede, hani?!" diye sorup tatlı diller dökecek olan minik Rukayye'yle Sakine'ye ne diyecektim şimdi?

Biraz ötede durdum, kimseye görünmemeye çalıştım. Bu haberi benim kanlı yelemden, vücudumdaki oklardan anlayacaklarına, varsın İmam'ın (a.s) ufuklarda takılı kalan o masum ve keder dolu bakışlarından anlasınlar...

Binicimin şahadet habercisi olamam ben.

Dünyam kararıştı... Hem... İmam (a.s) varken, bu haberi götürmek bana düşer miydi?

Zaten çadırlara doğru gelirken, göz yaşlarının ıslattığı o mübarek yüzünü yanağıma dayayıp, sarsıla sarsıla ağlamış, kanlı yelemle yanaklarımı okşayarak; "Peki, öyle olsun!" demek istememiş miydi İmam?

Zaten beni bu hâlde görenler, Aliekber'in başına geleni kolaylıkla tahmin edebilecek ve "Atı böyleyse, bini-

cisine kim bilir neler yaptılar?!" diye olduğu yerde yığılıp kalacaklardı.

Ama İmam (a.s) onları yatıştırabilir, biraz da olsa sakinleşmelerini sağlayabilirdi.

Bense, şu hâlimle yaralarına tuz biber olurdu zaten. Bu nedenle hiç görünmemek en iyisi.

Çok geçmeden, Haşimoğulları gençlerinden birkaçının Ali'nin naaşına doğru geldiğini gördüm.

Ortalarında beli bükülmüş, rengi sararmış, asırların acısını yüklenmişçesine adımları ağırlaşmış yaşlı bir adam vardı. Kabzasında duran kılıcına yaslanarak yürüyordu.

İmam'dı bu! Nasıl da çöküvermişti birdenbire Allah'ım?!

Ali'nin lime lime olan naaşını götürebilmek için iki kişi yetmezdi; bunu gören İmam, yanında birkaç kişi getirme gereğini duymuştu.

Haşimoğulları'nın gençleri bütün yarımada meşhurdur. Daima vücutları dik, bakışları neşeli ve metindirler. Şimdi boynu bükük, bitkin ve mateme boğulmuş bir hâlde yaklaşan şu gençlerin Haşimoğulları'ndan olduğuna kim inanır?

Ali'nin naaşını hep birlikte kaldırabilmek için çok uğraştılar. Parça parça olmuş o mübarek naaşı yekvücut hâlde omuzlarında taşımaları pek güç bir işti doğrusu.

Artık benim burada beklemem için hiçbir sebep yoktu. Ali'nin kanlar içindeki naaşını çadırlara götürüyorlardı işte.

Benden soracakları bütün soruların cevabı Haşimoğulları'nın omuzlarında, tekbir ve tehlil (lâ ilâhe illallah) sesleri arasında onlara doğru gidiyordu şimdi.

Ben de çadırlara gidebilirdim artık. Bu acı haber, İmam'ın omuzlarında benden önce ulaşacaktı çünkü.

Zeynep...

Çadırlardan birini şehitlere ayırmışlardı.

Aliekber'in kanlar içindeki lime lime olmuş naaşını, şüheda çadırına götürdüklerinde, kadınlardan birinin telaşla koştuğunu gördüm.

Zeynep'ti... Kerbelâ'nın dişi arslanı...

Kendi oğullarının kara haberinde gözyaşlarını herkesten gizleyen Hz. Zeynep, hüngür hüngür ağlıyor; "Ali'm! Halan kurbanın olsun yiğidim!" diye koşuyordu.

Tahammülü çok zor bir manzaraydı bu.

"Ali'm! Canım yavrum! Oğlum! Nasıl kıydılar sana civanım?!"

Diğerlerinin kendisini engellemesine fırsat vermeden Ali'nin kanlar içindeki naaşına kapandı:

"Aman Allah'ım! Neler getirdiler civanımın başına? Ali'm, nasıl kıydılar sana Ali'm?! Nasıl kopardılar dalından henüz açmayan goncamı? Gençliğinin baharını nasıl hazana çevirebildiler? Nasıl? Ali'm! Oğlum! Bir tanem! Kara gözlerine kurban olduğum! Sensiz ne yaparız biz şimdi yavrum!? Deden Resulullah'a (s.a.a) ne cevap verecek sana kıyanlar?!"

Ah! Zeynep'in ağıtları dayanılır gibi değildi Leyla!

O, öylesine acıyla; "Oğlum! Yavrum! Ali'm!" diye haykırmasaydı bile, o dövünmesi, o perişan hâli, herkesin onu Ali'nin annesi zannetmesine yeterliydi.

Keşke orada olsaydım, deme Leyla. Sen zaten oradaydın... Zeynep, Leyla'ydı Kerbelâ'da!...

İmam'dan (a.s) başka kim girebilirdi ki onunla Aliekber'i arasına?

İmam (a.s) yavaşça omuzlarından tutup onu kaldırıken...

Şefkatle bağrına basıp; "Yüce Allah bütün bunlara şahittir bacım, her şeyi görmeye O! Sabret! Adalet, bir gün yerini bulacak elbet!" diye gözyaşlarını silip, onu yatıştırma-ya çalışırken, Zeyneb'in Ali'ye uzanan çaresiz ellerini görecektin Leyla!

Sicim gibi gözyaşları döküyor, gözlerini bir türlü ayıramıyordu Ali'sinden...

Ya ben?

Ali ye mi ağlıyordum o sırada, Zeyneb'e mi yoksa?

Bilemiyorum...

İmam'ın (a.s); "Onları Kerbelâ'ya getirdiğine pişman mı oldu yoksa?" diye düşünmemesi için kendi oğullarının kanlar içindeki naaşı çadırlara getirildiğinde, bir damla dahi gözyaşı dökmeyen ve kendisine başsağlığı vermeye gelen İmama (a.s) şefkatle sarılarak sevgi ve sabır dolu bir sesle; 'Allah seni başımızdan eksik etmesin ağabey! Bunlar ne ki, bin oğlum olsa uğruna feda!' diyerek ağabeyine gülümseyen Zeynep'ti çünkü bu!..

Ali'nin naaşını görünce, beni rahat bırakırlar sanmıştım. Ama bu feci şekilde parçalanmış naaşı fazla seyretmemeleri için İmam'ın oradaki kadınlarla çocukları çadırdan çıkarması üzerine, ağlayıp figanlar ederek bana doğru koşmaya başlamıştı hepsi de!

En önde de küçük Sakine'yle Rukayye var hem de!

Aman Allah'ım!

Korktuğum başıma gelmişti işte!...

Sırtımdaki boş eyerin hesabını nasıl verecektim ben şimdi Zeyneb'e?..

Rukayye o minik elleriyle ayağıma sarılmıştı bile işte!

Aman Allah'ım!

Kim dayanabilir bunca acıya?

Sırtıma, sağrılarıma ve boynuma saplanan oklar değil; Şu masum yavrucakların bakışlarındaki sorular öldüreceğ beni...

İmam; "Sakin ol yavrum!" dediğinde, Sakine Şöyle hıçkırıyordu:

— Mümkün mü baba? Ağabeyimi nasıl o hâle getirdiler?!"

— Sabırlı ol yavrum! Unutma ki hepimiz Allah'tanız ve hepimizin dönüşü sonunda yine O'nadır. Ağabeyin de Rabbine döndü Sakine'm, ağlama yavrum. Senin göreceğin çok felâketler var daha!

Neler söylüyordu İmam?!

Ne demek istiyordu Sakine'ye?!

Aliekber'in Şahadetinden daha büyük bir acı olur muydu?

Bundan daha büyük acılar mı vardı yani bizi bekleyen?!

Yeleme sarılan kadınların hıçkırıklarıyla bu düşünce-lerden sıyrıldım.

Korktuğum Şey başıma gelmişti işte.

Başımı öteye çevirip, başka tarafa bakıyormuş gibi yaptım.

Benim de ağladığımı görmelerini istemiyordum.

Bu sırada adını bilmediğim küçük bir erkek çocuğu gelip, Sakine'nin yanında durdu. Boyu göğsüme ancak varıyordu. Ellerini vücudumdaki kanlara bulayıp elbisele-rine sürmeye başladı, bir yandan da sessizce ağlıyordu.

Niçin böyle yaptığımı anlayamadım; ama gözyaŐlarımı da engelleyemedim.

Bakışlarına dikkat ettiğimde, gözbebeklerinde kendimi değil; Aliekber'i gördüm. Demek ki bana bakarken

Ali'yi görüyordu o, onun paramparça doğranmış kanlar içindeki naaşını, toza toprağa bulanmış yüzünü seyrediyordu bende...

Rukayye...

Büyükleri atlatmak, onları sineye çekmek kolay; ama şu çocuklar... Olmuyor...

Öyle bakıyorlar ki birden...

O masum bakışları, o kahredici gözyaşları, o dayanılmaz boyun büküşleri, "Biz kimsesiz. Ne yapacağız şimdi şu çölün ortasında?" diye diye bağırımı delen o ıslak kir-pikleri...

Hele o ufacık boylarına rağmen döktükleri dilleri...

Şu Rukayye meselâ...

Üç dört yaşlarında ya var, ya yok...

Ama öldürse, onun kahrı öldürecek beni...

Nasıl da ağlıyor, nasıl da bükmüş o ince boynunu öyle...

Ayağıma sarılmış, bırakmıyor...

Bir yüzüme, bir ayaklarımdan süzülen kanlara, bir kanlı yeleme bakıp ağlıyor, ağlıyor...

Hele o diller...

Nasıl da dil döküyor öyle...

Dayanmak mümkün değil.

Allah'ım! Tez elden canımı alaydın da duymaz olaydım şu masum yavrucağın sözlerini, onun dilinden dökülen her kelime koca bir mızrak gibi parçalıyor böğrümü:

"Ağabey! Neredesin? Alieker'imiz hani? Ukab, ağabeyime no'ldu, sen söyle! Neden onu da getirmedin ya? Nerede düşürdün ağabeyimi Ukab?"

t.me/caferilikcom

<https://t.me/caferilikcom>

www.caferilik.com

"Hani arkadaşlık seninle? Peki, sevgili abim hani? Nerelerde kaldı, başına neler geldi?"

"Bu kanlar kimin Ukab? Niçin her yanın oklanmış senin? Ağabeyim nerede? Evimizin çiçeği, odamızın çırağı..."

Şu küçücük çocuk nerede öğrendi bunları Allah'ım?

Şu bir gün zarfında o kadar ağıtlar yakıldı ki, ağıt yakıp gözyaşı döken yaşlı kadınların yanında, Rukayye on yaş birden büyümüşü sanki...

"Ukab! Ağabeyimin kara kartalı! No'ldu sana böyle? Senin hâlin buysa, ağabeyimin başına neler geldi kim bilir? Eyvah ki, eyvah!"

"Ağabeyi N'olur gel... Gel de havaya at beni, sakalınla boğazımı gıdıkla, omuzlarına al beni, kollarımdan tutup çevir beni, tek elinle havaya atıp yakala beni."

"Ağabey, neredesin? Gel, n'olur!.. Babam sensiz ne yapacak şimdi? Onca düşmanla nasıl baş edecek şimdi? Ukab! Ağabeyim nerede?"

Ah...!

Şunun dilleri öldürecek beni!

Biri gelip şu Rukayye'yi götürmezse, dertten düşüp öleceğim şuracıkta.

Onun o tatlı dilleri, diğer kadınların da yarasını deşiyor, şimdi daha şiddetli ağılıyorlar.

Sakine Rukayye'ye sarılıyor, birlikte ağlaşıyorlar...

Halaları Zeynep gelip her ikisine de sarılıyor...

Gözyaşı... Matem... Yas... Keder... Acı, elem, azap... Ayaklarımın önünde yığılıveriyor üçü de...

10.
BÖLÜM

Secde Eden Yapayalnız...

Çocuklardan sonra beni en çok kahreden, İmam'ın (a.s) yiğit kardeşi Abbas'ın hâliydi... Kerbelâ'nın eşsiz kahramanı Ebulfazl Abbas...

Aliekber'in canından çok sevdiği biricik amcası...

Amcaları içinde Hz. İmam Hasan'dan (a.s) sonra, Ebulfazl Abbas'a apayrı bir düşkünlüğü vardı Aliekber'in...

Onun da Aliekber'e...

Bu amcayla yeğen, vurgunlardı birbirlerine.

Onlar kadar birbirine düşkün, onlar kadar birbirini seven amca-yeğen görmedim ben...

Ali'yi pek ama pek severdi Abbas...

Ve şimdi biraz ötede durmuş, etrafımı saran kadınlara bakıyor yaşlı gözlerle...

Ayaklarıma sarılıp; "Ukab! Ağabeyim nerede?" diye diller döken Rukayye'yle Sakine'ye baktıkça dudaklarını ısırtıyor Abbas.

Bir elini yüzüne tutsa da...

Ağladığını kimselerin bilmesini istemese de...

Ben görüyorum gözyaşlarını onun...

"Ali'm!" diye haykıran kardeşi Zeyneb'e baktıkça, ölüyor Abbas...

"Ağabey!" diye ağlayan küçük Rukayye'yle Sakine'yi duydukça, ölüp ölüp diriliyor Abbas...

İmam'ının, canından çok sevdiği ağabeyi İmam Hüseyin'in (a.s) ufuklara daldığını gördükçe, can veriyor Abbas...

Kadınları bir kenara itip bana sarılmak istiyor, biliyorum...

O güçlü kollarını boynuma dolayıp kanlı yelemi okşamak, doyasıya gözlerimi öpüp koklamak istiyor, biliyorum...

Ama yapmıyor...

Yapamıyor...

Ali'den sonra kimi var artık İmam'ın (a.s) Abbas'tan başka?...

Duygularına hakim olmak zorunda, biliyorum...

Duygu değil, fırtınalar kopuyor Abbas'ın kan ağlayan yüreğinde, biliyorum.

Var gücüyle haykırmak istediğini, sinesinde güç-belâ tuttuğu volkanını püskürtmek istediğini, dövüne dövüne doyasıya ağlamak istediğini biliyorum...

Ama o, gerçek anlamda bir irade ve azim timsalidir de aynı zamanda.

Bunu karşımızdaki düşmanlar bile bilir...

Onun irade, azim ve ruhundaki gücün, pazılarındaki o acı kuvvetten kat kat fazla olduğunu bilmeyen yoktur.

Hem... O da ağlayıp kendisini koyuverecek olsa, kim kalır yasa batmış olan bağı yanık bunca mazluma teselli verecek?

Kim kalır diğerlerini sakinleştirecek?

Kim kalır yürekleri eriyip, zerreye dönüşen bunca kadınla çocuğa yürek verecek...

Bu nedenledir ki, ağlamıyor Abbas...

Gayriihtiyari gözlerine hücum eden volkan misali damlaları da gizleyiveriyor herkesten...

Kadınlar ağlayarak içlerini boşaltabiliyorlar en azından...

Dilediklerince ağıtlar yakıp, gözyaşları dökerek hafifletebiliyorlar kan ağlayan yüreklerini...

Ya Abbas? Herkese teselli oluyor o...

Ağlamıyor bu yüzden...

Onun içinden geçenleri bilseler kadınlar, beni bırakıp Abbas'ın etrafını saracak, onunla ağlaşmaya başlayacaklar...

Onun Ali'sine yaktığı sessiz ağıtları duysa akli başından gidecek Zeyneb'in, ruhu bedeninden sıyrılıp uçacak minik Rukayye'yle Sakine'nin...

Bu yüzdendir ki, susuyor Abbas...

Kan ağlayan yüreğini güçlü avuçlarına alıp sıkıyor sanki...

Aliekber'i kaybetseler de Abbas'la teselli buluyor Ehlibeyt çünkü.

Bu yaralı yüreklerin merhemi Abbas'tır şimdi...

Çocuklar, Abbas amcalarının kollarına atılınca rahatlıyorlar. Onun ve İmam'ın sakin hâli herkese sükûn bahşediyor.

Abbas, ağabeyi İmam Hüseyin'in (a.s) hem sağ kolu, hem sol kolu olması gerektiğini biliyor şimdi...

İmam'ının (a.s) gücü, sırtını dayayabileceği dayanağıdır artık o...

Ehlibeyt'in çadırının direği, yaşlı gözlerin aydınlığı, yaşlı yüreklerin dinginliğidir artık o...

Bu nedenledir ki, ruhumu yakıp kül etmede Abbas'ın o hâli. İşi çok zor onun çünkü...

Hem ağlamaması, hem ağlayanları sakinleştirip moral vermesi gerekiyor. Kendi içiyse paramparça...

Kendi yüreğiye kan dolu...

Güçlü kollarıyla sarıyor Kerbelâ yetimlerini.

Gücü bir yana, Ali'siyle birlikte onun da ruhu bedeninden ayrıldığı hâlde, nereden alıyor bunca gücü Abbas?

Ne dersin Leyla? İmamdan (a.s) mı? Haklısın. Aliekber'in de bütün gücünü İmamdan (a.s) aldığına gözlerimle şahit oldum ben.

Ve şimdi Abbas ne kadar da mazlum...

Kamer-i Benî Hâşim; Haşimoğulları'nın parlak ayı.

Sakkay-ı Kerbelâ; Kerbelâ'nın sucusu!

Yaralı yüreğine, bükülmez bileğine, kurban olunası yiğitler yiğidi, edep ve mertlik timsali vefakâr Abbas...

Gözyaşlarını o silmede herkesin, Ali'nin kor ettiği yüreklerle onun sükun dolu bakışları teselli vermede ama. Ya ona? Onu kim teselli verecek şimdi?

İmamdan (a.s) başka kimi kaldı Abbas'ın? Ağabeyi Hüseyin'den (a.s) başka kimi var şimdi onun?

Ah Leyla! Hâlâ yaşıyor olmama bunca kahretmemiştim hiç! Aliekber'siz neye yararım ben?

Ondan sonra yaşayıp da ne yapacağım sanki?

Yelemi okşama Leyla, teselli etmeye çalışma beni.

Tadını boğazından okladılar hayatımın...

Tuzunu kaçırdılar yaşamımın...

Yaralarımı tımar etme artık, n'olur...

N'olur iyileştirmeye çalışma beni Leyla...

Hafiflemek İstiyorum Artık..

Ali dün sırtımdaydı...

Onu bu kadar neşeli görmemiştim hiç!

Bir solukta Hz. Resulullah'ın (s.a.a) yanına vardık.

Beni neşeli binicimle birlikte görünce, nasıl sevindi bir bilsen...

Mübarek elleriyle yelemi okşadı.

Yelem kanlıydı...

Birden, Ali'nin karşımda durduğunu gördüm.

"Gel Ukab!" diyordu, "Gel artık vefakâr dostum benim...!"

Yanında dedesi Hz. Ali'yle (a.s) ninesi Hz. Fatıma (a.s) vardı.

Kollarını Aliekber'in boynuna dolamış, gülümseyerek bana bakıyorlardı.

"Aliekber seni pek seviyor Ukab!" dedi Hz. Ali (a.s) ve Resulullah da (s.a.a) katıldı onlara: "Gel Ukab, hepimiz özledik seni, gel artık!"

Ne kadar güzel bir rüyaydı, Allah'ım!

Evet...

Hayatımın son gecesi bu Leyla...

Boşuna tımar etme yaralarımı.

Sevgili Ali'nin tek yadigârı olduğumdan beni kaybetmek istemediğini biliyorum.

Yelemi okşayıp sırtımı sıvazladıkça, bir nebze de olsa içinin ferahladığını biliyorum

Biliyorum ki, benim yaralarımınla birlikte senin yaraların da biraz iyileşmiş olacak...

Yaralarımın sürdüğün merhemlerin kendi yüreğine de damla damla su serptiğini biliyorum.

Ama ben gidiyorum artık Leyla...
Vefamı ispatlamalıyım beni çağıranlara...
Hepsini de canımdan çok seviyorum çünkü... Hepsi
de; "Gel artık!" dediler bana rüyamda...
Bugün bütün dertlerim son bulacak.
Acılarım dinecek...
Yaralarım artık kapanacak...
Bu ağır ve yaralı gövdemi toprağa bırakıp, yücelere
kanatlanacağım bugün...
Kuşlar gibi hafifleyivereceğim bir anda...
Ağlama n'olur...
Tebessüm et Leyla...
Aliekber'e gidiyorum ben...
"Vedalaşırken annen ağlıyordu." diyemem ki ona!
Ağlama öyle, n'olur...
Bugün şu küçük bahçe biraz genişlemiş olacak benim
gidişimle.

Sana her gün teselli vermeye gelen Haşimoğulları'nın
kadınları da, yarından itibaren kınamayacak artık seni.

"İmam Hüseyin'in (a.s) eşi, Aliekber'in annesi Leyla
aklını kaçırmış!" diyemeyecekler artık...

"Zavallı Leyla cinnet geçiriyor... Oğlunun ölmek üzere
olan atının yanı başına oturup, saatlerce konuşuyor onun-
la, karşılıklı ağlıyorlar ikisi de!" diyemeyecekler artık.

"Zavallı hayvan zaten ölmek üzere! Ama Leyla ha bire
yaralarını sarıp tımar ediyor, son nefeslerini veren hay-
vancağızı iyileştirmeye çalışıyor boşuna!" diye acıyarak
bakmayacaklar sana artık.

Onların sana; "Çıldırılmış zavallı" dediklerini ve acıyan
gözlerle baktıklarını fark etmediğimi mi sanıyorsun? Ben

bir atım; ama varlık âleminin en üstün yaratıklarını sırtımda taşıdım ben.

Ashab-ı Kehf'in köpeği Kıtmir'in nasıl manevî bir makama ulaştığını bilirsin...

Ne Peygamber'ini ve İmam'ını tanıyan benim o köpekten eksik tarafım var, ne de Hz. Peygamberle (s. a.a) İmam Ali'nin (a.s), İmam Hasan (a.s), İmam Hüseyin (a.s) ve Aliekber'in (a.s) o gençlerle kıyaslanabilecek bir yanı.

Benim 110 yıldır bizzat menzilinde yaşadığım yolun başlangıcındaydı daha onlar...

Fahr-i Kâinat hazretleri Muhammed-i Mustafa'nın (s.a.a) munisiydim ben...

Ondan sonra da onun öz be öz kendi evlâtlarının...

Ve derken... Teşabühünde hiç hata olmayan, ceddi Resulullah'ın (s.a.a) emsalsiz aynası Aliekber'in...

Ama, Ashab-ı Kehf'le çok benzer yanları var Kerbelâ Kervanının...

Onlar gibi Haşimoğulları'nın gençleri de yapayalnız kalıverdiler gurbet ellerde... Binlerce düşmana karşı tek başına!...

Müşriklerden kaçarken yine müşriklere müptelâ olan, onların biatlerine rağmen yine onların kılıçlarıyla can veren Kerbelâ mazlumları... Ahdine vefa etmeyen, biatini bozan, İmam'ını öldüren sadakatsiz ümmetin kurbanı Kerbelâ mazlumları...

Gurbetteki garipliklerindendi belki de kim bilir... Belki de kıyamlarının gurbetindendi bu benzerlik...

Bu yüzdendi belki de, İmam Hüseyin'in (a.s) mızrağa takılan kesik başının Kehf Suresini tilâvet ediyor olması:

Yoksa sen, Ashab-ı Kehf ve Rakîm'i bizim şaşılacak ayetlerimizden mi sandın?... Onlar, Rablerine inanmış genç-

lerdi ve biz de onların hidayetlerini artırmıştık... Kıyam ettiklerinde demişlerdi ki: "Bizim Rabbi'miz, göklerin ve yerin Rabbidir, biz ilâh olarak O'ndan başkasına kesinlikle tapmayız!... Şunlar bizim kavmimizdir; O'ndan başkasını ilâh edindiler..."⁵

Evet Leyla, "Ukab böyle şeyleri bilmez." deme!

Bizim birçok şeyi insanlardan daha iyi idrak ettiğimizi bilmez misin? Birçok konuda onları geride bıraktığımızı görmez misin?

Kerbelâ'da; önce İmama (a.s) biat mektupları gönderdiği hâlde, sonra biatini çiğneyip, İmam'ına kılıç çeken ve kendi ahdine ve dinine ihanet ederek "Peygamberin halifesi" adına "Peygamberin ailesini kılıçtan geçiren" ve "Müslüman"lık iddiasında da bulunan ve o vefa ve sadakat yoksunu sefiller güruhunda, benim veya Ashab-ı Kehf'in köpeği Kıtımir'in vefa ve sadakatimizin zerresinin bulunduğunu kim söyleyebilir?

Nefislerinin ve şeytanın bineği olan o alçaklar güruhuyla, Allah Resulü (s.a.a) ve nurlu oğullarının (a.s) bineği olan beni, hangi vicdan ve akıl kıyaslayabilir?

Rabbu'l-Âlemîn hazretlerinin (c.c) her şeyi vesilelerle mümkün kıldığını ve bizi de birer vesile olarak yarattığını kaç kişi bilir? Kaç kişi inanıyordur bildiği gerçeklere?!

Dünkü olayı hatırlasana! Devesiyle bizim evin yanından geçen bir adam senin ağladığını duyunca, durup yere iniyor ve "Leyla'nın öldürülen kocasıyla oğluna ağladığını" öğrenerek devesine binip yoluna devam ediyor.

İnsanlar bu kadarını bilebildiler işte. Ama hepsi bu değildi... O deveyi tanıyordum ben!

5- Kehf, 9-15

Eğer o durup da yere çökmeseydi, sırtındaki o adam da diğer nice gibi gelip geçecek ve duyduğu ağlama sesini, çarşı pazardan gelen nice seslerden birine benzetererek uzaklaşıp gidecekti.

O deveyi Kerbelâ'da da gördüm ben...

Düşman ordusunun saflarında gem vurulmuş, dizginlenmişti.

Sa'd oğlu Ömer'le İmam (a.s) müzakere ederken o bana yaklaşmış ve; "İmam'ın saflarına geçmek, ona sığınmak, İmama iltica etmek istiyorum!" demişti.

Bu işin sonunu tahmin ettiğimden; "İmam'ın (a.s) küçük çocuklarının bile sığınağı yok! Sen bulunduğun yerde elinden geldiğince bir şeyler yapmaya çalış!" dedim.

Dün bizim duvarın yanında yere çökünce, her şeyi anlattı bana.

Sözünü tutmuş ve gerçekten elinden gelen her şeyi yapmış kendi saflarında!

Sırtına kimsenin binmesine izin vermemiş!

"İmam Hüseyin bu!" demiş, "Hz. Peygamber efendimizin evlâdı! Ona kılıç çekenı sırtıma almam ben!" demiş!

İyice huysuzluk etmiş.

Bunun üzerine Sa'd oğlu Ömer'in yakın adamlarından olan o yörenin tanınmış usta süvarisi Esbağ b. Şeys, onu ehlileştirebilmek için sırtına sıçrayıvermiş; ama o, Esbağ'ı bir çırpıda beyni üzerinde yere savurarak gemi azıya alıp, süratle düşman ordusunun ortasına dalmış, önüne geleni ezip geçmiş, ısırmış, tekmelemiş... Birçok insanı böylece saf dışı bıraktıktan sonra Medine'nin yolunu tutup, çölü tek başına geçmiş ve birkaç gün sonra Medine'ye varmış!

Oğlunun atıyla konuştuğun ve bir atla dert ortağı olduğun için seni kınayan o alaycı ve akılsız insanların hangisi anlayabildi bu gerçeği?

Hem... Benimle dert ortağı olmasan, sen de bilmeyecektin bunları Leyla...

Sen de anlayamayacaktın bu olup bitenleri...

Tıpkı o deveyi Medine'de sūvarisiz gōrōp de; "Hayvancađız ūrkmōřtūr mutlaka!" diye bilgi tavırlarla bařını sallayan Medineliler gibi...

Ağla... Sen de Ağla Gōneře...

Daha neler mi biliyorum?..

Çok şeyler...

Allah'ın Resulō (s.a.a) ve Resulō'nōn velileriyle geçen bir asırlık bir ōmrōn birçok kimseye ōrtōlō kalan nice hakikatleri.

Vefa ve sadakat isteyen nice sırları taşıtmaktayım şu yaralı sinemde ben...

Ama bunlardan başka ne anlatabilirim ki sana?

Vakit yaklaşıyor işte...

Son nefesler bunlar...

Dōnya olanca ağırlıklarıyla canlıların olsun.

Ben hafiflemek, kanatlanıp yūcelere uçmak istiyorum.

Bir lahza olsun kalmak istemiyorum artık Leyla...

İnan, dayanamıyorum.

Medine'ye dōnerken o savunmasız kadınlarla o masum yavrucakların başına yollarda neler getirdiklerini bilemezsin...

Benim gōrdüklerimi gōrseydin sen de dayanamazdın Leyla...

Allah Resulü'nün (s.a.a) ailesiydi onlar... Resulullah'ın (s.a.a) Ehlibeyti (a.s) ...

"Aranızda iki ağır ve değerli emanet bırakıyorum:
Allah'ın kitabı (Kur'ân) ve itretim (soyum) olan
Ehlibeytim...!"

Evet, bu Sekaleyn Hadisi'nde geçenlerdi onlar Leyla!...

De ki: "Sizden, yaptıklarına karşılık hiçbir ücret istemiyorum; yakınlarımı sevmenizden başka!..."⁶

Bu Meveddet Ayeti'nde geçenlerdi onlar Leyla!..

Nasıl kahrolmam ben?

Bu Ehlibeyt'in bütün erkekleri kılıçtan geçirildi Kerbelâ'da...

Bu "yakınlar"ın bütün kadınlarıyla çocukları zincirle prangalara vurulup, esir edildi Kerbelâ'da...

Babaları, ağabeyleri, amcaları, dayıları...

Ve İmamları...

Her şeylerini bir anda yitirip, bütün azizleri bir günde gözlerinin önünde lime lime doğranan o masum yavru-caklar.

O yetimler...

O öksüzler...

Kırbaçlanarak götürüldüler Kerbelâ'dan...

Sille-tokat altında...

Resulullah'ın (s.a.a) çocuklarıydı onlar Leyla!...

Resulullah'ın (s.a.a) ırzı, onun namusuydu o kadınlar
Leyla!

Ve "İki ağır ve değerli emaneti"nden biri olan Ehlibeyti'ne bütün bunları reva görenler, o yüce hazretin bizzat kendi ümmetiydi yine!

6- Şûrâ, 23

Bana nasıl "kal" diyebilirsin Leyla?

Bütün bunları şu gözlerimle görüp de hâlâ can vermemiş olmam, bir mucize değil mi gerçekten?

Bu kalışın hikmeti, o kanlı rivayeti sana aktarmamdı belki de, kim bilir?

Ama... Gerçekleri en doğru hâliyle diğer Ali anlatacak sana nasılsa...

Ali b. Hüseyin...

Aliyy-i Avsât (a.s)...

O hayatta, evet!...

Allah'ın takdirini kim değiştirebilir?

Allah-u Azze ve Celle hazretleri, yeryüzünü bir lahza olsun imamsız bırakır mı Leyla?

Yeryüzü hüccetsiz kalır mı hiç?!

"Çok secde eden" var, korkma!

"İbadet edenlerin süsü, ziyneti"!

Çok acılar çekti ama o...

Sana her şeyi anlatmasımı bekleme...

Zaten "Kerbelâ'nın tamamını sadece o yaşadı Leyla!...

İmam Hüseyin'den (a.s) sonraki Kerbelâ'nın imamı oldu o!

Ümmeti de Zeynep!

Evet Leyla, Allah'ın mucizesi bu.

Üç Ali'den ikisi hücceti tamamlayıp gitti...

Üçüncü Ali, hüccet ve delil olarak kaldı şimdi insanlara...

Yezid'in sarayında zincirlere vuruldu diğer esirlerle, kadınlarla, çocuklarla...

Onun gelmesini bekle!

Kerbelâ'yı ondan dinle Leyla!...

Dinle ve duymayanlara anlat!...

Artık bu haberin bir habercisi de sensin şimdi.

Kerbelâ'dan bir iz var artık senin ruhunda...

Ve Kerbelâ'dan bir mesaj var senin de omuzlarında
Leyla!

Demince anlattıklarımı, Kerbelâ'nın köşesinden, bucağundan bir haberdi aslında.

Kerbelâ'nın tamamını kim anlatabilir sana İmam'ın oğlu "Zeynelâbidin"den başka?

Ben Aliekber'i anlattım sadece...

İmam'ını diyemedim Leyla...

Sevgili eşin Hz. Hüseyin'in (a.s) şahadetinden hiç bahsedemedim sana.

Ama bunları dinledikten sonra Kerbelâ'nın İmam'ının şahadetini de dinleyebilecek hâle geldin şimdi.

Onu da ortanca Ali (a.s) ile Zeynep anlatacak sana.

Dinlemeye takat getirebilecek misin, bilmem...

Kerbelâ'nın asıl kısmı orasıdır zira...

Beni bırak artık, Aliekber'den sonra geçen şu birkaç günü de cansız yaşadım ben zaten...

İmam Hüseyin'i (a.s) sormak istiyorsun şimdi, biliyorum...

Ama o, en zor haberi Kerbelâ'nın Leyla...

İmam'ın Ali'den sor onu...

Seccad'ından, Zeynelâbidin'inden...

O sırada ateşler içinde kıvranan...

Ve buna rağmen çadırlardan yükselen her şivene duyduğunda yerinden doğrulmaya, kılıcını kuşanmaya çalışsan...

Parmağını bile kıpırdatacak mecali olmadığı hâlde, duyduğu her ağıtla bin kez ölen...

Duyduğu her şivenle bin kez can veren

Ve nihayet halası Zeyneb'in; "Eyvah! Gidiyor musun ağabey?!" feryadını duyunca, insanüstü bir gayret sarf edip, zırhını giyinip, silâhlarını kuşanan ve kılıcının kabzasına yaslanarak çadırın önündeki örtüye kadar yürüyen Ali Seccad'ın...

Çadırın önünde son takatini de harcayarak elini perdeye atan ve babasının yardımına koşmak için son gayretini harcayan...

Ama savaş meydanına doğru doludizgin uzaklaşan babasını göz yaşlarının sisli perdesinde seyretmekten başka bir şey yapamayan...

Ve hiçbir şey yapamamanın bu dayanılmaz acısıyla bin kez can verip, çadırın önünde yere yığılmak üzereyken halası Zeyneb'in yardımıyla güç belâ yerine dönebilen yiğit, gayretli, himmetli, ama bir o kadar da garip, mağdur ve mazlum Ali'nden sor Leyla...

Hem... Henüz süt çağında olan küçük Aliasgar'ın başına geleni...

Küçük kardeşi Aliasgar'ı...

Onu da anlatır belki sana...

Ağla Leyla, ama sükûnla ağla...

Ağla...

Nasıl ağlamasın İmam'ına Leyla?...

— SON —

Faydalanılan Kaynaklar

- 1- el-İhtifa bi-Zikri'l-Enbiyâ, *Allâme Askerî*.
- 2- Ölüye Ağlamak, *Allâme Askerî*.
- 3- Aşura Kıyamı, *İmam Humeynî* (r.a).
- 4- Söyleşiler, *Allâme Tabatabaî-Henry Corbin*, (Orijinal Farsça ek kısmından).
- 5- Ebsaru'l-Ayn, *Semavî*, s.21-29, 71-75, 126-130
- 6- Ebtalu'l-Haşimîyyîn, *Duhayyil*, s.7-33, 76-79.
- 7- el-İrşad, *Şeyh Müfid*, s.83-84, 109-110.
- 8- Esraru'ş-Şüheda, *Derbendî*, s.247-248, 254.
- 9- el-İhtisas, *Şeyh Müfid*, s.78.
- 10- el-Uyunu'l-İbrî, *Miyaneçî*, s.76, 91.
- 11- A'yanu'ş-Şia, *Muhsin Emin*, s.168-173.
- 12- el-Maarif, *İbn Kuteybe*, s.213.
- 13- Emâli, *Şeyh Saduk*, s.153-157, 162.
- 14- Ensabu'l-Eşraf, *Belazürî*, s.146-200.
- 15- Ansaru'l-Hüseyn, *Şemsuddin*, s.125.
- 16- Bihâru'l-Envar, *Meclisî*, c.44, s.312-314, 321.
- 17- Taberî Tarihi, s.2999, 3052, 3053.
- 18- Tenkihu'l-Mekâl, *Mamegâni*, s.280-281.
- 19- Faslu'n-Nisâ, s.74-82.
- 20- Hülasatu'l-Ahval, *Allame Hillî*, s.44.
- 21- Rical, *Şeyh Tusî*, s.76.
- 22- Reyahinu'ş-Şeria, *Mahallati*, s.295-299.

- 23- Riyazu'l-Mukaddes, *Sadreddin Vaiz Kazvini*, c: 2, s.3-28.
- 24- Zeyneb-i Kübrâ, *Cafer Nakdî*, s.103-105.
- 25- Tabakaat-ı Kebir, *İbn Sa'd*, s.128.
- 26- Futuh, *İbn A'sam*, s.123, 164, 166, 207-209.
- 27- Musîru'l-Ahzân, *İbn Nemâ*, s.22, 35, 36.
- 28- Musîru'l-Ahzan, *Cevahirî*, s.34, 42, 44, 80.
- 29- Makatilu't-Talibiyâyîn, *Ebu'l-Ferec-i İsfahanî*, s.52, 53, 74, 79, 111, 117.
- 30- Maktelu'l-Hüseyin, *Bahru'l-Ulum*, s.339-350.
- 31- Maktel-i Ebu Mihnef, s.91, 92, 116, 161, 164.
- 32- Maktel-i Harezmî, s.30, 31, 226, 245.
- 33- Maktel-i İbn Sa'd, s.15-20.
- 34- Maktel-i Mukarrem, s.247, 251, 278, 279, 226, 227, 318, 327, 412, 418.
- 35- Muntahab, *Tureyhi*, s.443, 444.
- 36- Menâkıb, *İbn Şehrâşub*, s.77, 95,109,112.
- 37- Munteha'l-Mahal, *Ebu Ali*, s.212.
- 38- Nefesu'l-Mehmum, *Şeyh Abbas Kummî*, s.86, 90, 139, 144, 182.
- 39- Nihayetu'l-Arap, *Nuveyrî*, s.439, 243, 455.
- 40- Vesiletu'd-Dareyn, *Zencâni*, s.95, 285, 295.

İçindekiler

Ön Söz	5
1. BÖLÜM:	
Hayvanların da Dili Vardır... ..	9
Ölümsüz Hayat	11
2. BÖLÜM:	
Güneşin Doğuşu.....	15
3. BÖLÜM:	
Güneşin Çocukluğu	23
Sevgi Dolu Baba... ..	25
Nur'un Bekçileri.....	29
4. BÖLÜM:	
Aliasgar'ın Susuzluğu.....	31
Kerbelâ'da Fedakârlık.....	34
5. BÖLÜM:	
İmam ve Me'mum	37
Ezan-ı Muhammedî	40
İsmailler Kurbangâhta.....	43
Faziletler Babası.....	47
Melekler Ağlıyor	50
Ayın On Dördü Gibi	51

6. BÖLÜM:

Kerbelâ Çadırlarında.....	53
Resulullah'a En Çok Benzeyen İnsan	56
Aliyyü'l-Murtaza Oğlu'nun Hamaseti	59
Resulullah'ın Evlâtları Böyledir.....	64
Yarasaların İhaneti	66

7. BÖLÜM:

Güneş Vuruluyor.....	69
Kerbelâ!.....	73
Hüseyn'in de(a.s) Oğlu Var.....	78

8. BÖLÜM:

Zor Ayrılış, Acı Fırak.....	81
Güneşi Vurmuşlardı Leyla.....	86
Vurulan Güllere Ağıt.....	88

9. BÖLÜM:

Son Kucaklaşma	89
Zeynep.....	97
Rukayye.....	100

10. BÖLÜM:

Secde Eden Yapayalnız.....	103
Hafiflemek İstiyorum Artık.....	107
Ağla... Sen de Ağla Güneşe.....	112

Faydalanılan Kaynaklar.....	117
------------------------------------	------------